പ്രമേയം

8

സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഏറ്റുമുട്ടൽ

(CONFRONTATION OF CULTURES)

S6B2N3

യൂറോപ്യരും അമേരിക്കകളിലെ ജനതയും തമ്മിൽ പതിനഞ്ചു മുതൽ പതിനേഴുവരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്ന അഭിമുഖീകരണങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേകതകളാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും വെള്ളിയും ലഭിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലേക്കുള്ള എളുപ്പവഴികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി ഒരു മുൻപരിചയവുമില്ലാത്ത സമുദ്രങ്ങളിലൂടെ യാത്രചെയ്യുവാൻ ചില യൂറോപ്യർ ധൈര്യം കാട്ടി. സ്പെയിൻകാരും പോർച്ചുഗീസുകാരുമായിരുന്നു ഈ ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി വച്ചത്. അവർ കണ്ടെത്തിയേക്കാവുന്ന ഏത് പ്രദേശത്തിന്റെയും അധികാരം അവർക്ക് മാത്രമായി നൽകുന്നതിന് അവർ മാർപ്പാപ്പയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. 1492-ൽ ഇറ്റാലിയൻ നാവികനായ ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ്, സ്പെയിനിലെ ഭരണാധികാരികളുടെ സഹായത്തോടെ സമുദ്രമാർഗം പടിഞ്ഞാറ് ദിശയിൽ സഞ്ചരിച്ചു. താൻ എത്തിച്ചേർന്ന പ്രദേശങ്ങൾ 'ഇൻഡീസ്' (the Indies) (മാർക്കോ പോളയുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിലൂടെ വായിച്ചറിഞ്ഞ ഇന്ത്യയും അതിന് കിഴക്കുമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ) ആണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി.

ഈ 'പുതിയ ലോകത്തിലെ ഇന്ത്യക്കാർ' യഥാർഥത്തിൽ വിവിധ സാംസ്കാരിക വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരാണെന്നും, ഏഷ്യയുടെ ഭാഗമേയല്ലെന്നും പിൽക്കാല പര്യവേഷണങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സംസ്കാരങ്ങളാണ് കാണപ്പെട്ടിരുന്നത്. ജീവസന്ധാരണത്തിനാവശ്യമായ ചെറിയ തോതിലുള്ള സമ്പദ്വ്യവസ്ഥകളായിരുന്നു കരീബിയൻ പ്രദേശങ്ങളിലും ബ്രസീലിലും നിലനിന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ വളരെ വികസിതമായ കാർഷികവൃത്തിയേയും ഖനനത്തേയും ആശ്രയിച്ചുള്ള ശക്തമായ രാജവാഴ്ചകളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മധ്യഅമേരിക്കയിലെ ആസ്ടെക്കുകളെയും മായന്മാരെയും പെറുവിലെ ഇൻകാകളെയും പോലെ ഇവർക്കും സ്മാരക നിർമ്മാണ ശൈലി ഉണ്ടായിരുന്നു.

തെക്കേ അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള പര്യവേക്ഷണ യാത്രകളും, തുടർന്നുണ്ടായ അധിവാസവും, തദ്ദേശീയ ജനതയ്ക്കും അവരുടെ സംസ്കാരത്തിനുംമേൽ വിനാശകരമായ ആഘാതം ഏൽപ്പിച്ചു. അടിമ വ്യാപാരത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനും ഇതു കാരണമായി. അമേരിക്കകളിലെ ഖനികളിലും, വൻകിടത്തോട്ടങ്ങളിലും ജോലി ചെയ്യുന്നതിന് യൂറോപ്യർ ആഫ്രിക്കയിൽ നിന്നുമുള്ള അടിമകളെ വിൽക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇതോടെ ആരംഭിച്ചു.

യൂറോപ്യർ അമേരിക്കക്കാരെ കീഴടക്കുന്നതിനൊപ്പം തദ്ദേശീയ ജനതയുടെ മഹത്തായ കൈയെഴുത്തു പ്രതികളും, സ്മാരകങ്ങളും നിർദാക്ഷിണ്യം നശിപ്പിച്ചു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർധത്തിൽ മാത്രമാണ് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞർ ഈ സംസ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്. അതിനുശേഷം പുരാവസ്തു ഗവേഷകർ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. 1911-ൽ ഇൻകാ നഗരമായ 'മാച്ചുപിച്ചു' കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു. വനങ്ങളാൽ മൂടപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഇത്തരം നിരവധി നഗരങ്ങളുടെ ആകാശ ചിത്രങ്ങൾ ഈ അടുത്തകാലത്തായി ലഭ്യമായിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഈ കടന്നുകയറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ യൂറോപ്യൻ പക്ഷ വിവരണങ്ങൾ യൂറോപ്യൻ സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്നും ലഭ്യമാണ്. അമേരിക്കകളിലേക്കുപോയ യൂറോപ്യർ തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങളടങ്ങിയ ലോഗ്ബുക്കുകളും

(log-books) ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ജസ്യൂട്ട് മിഷനറിമാരും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയ വിവരങ്ങളുമുണ്ട് (പ്രമേയം 7 കാണുക). യൂറോപ്യർ, തങ്ങൾ 'അമേരിക്കകൾ കണ്ടെത്തിയതിനെ' കുറിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അമേരിക്കയിലെ രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ, തദ്ദേശീയ ജനതയെ പരാമർശിക്കാതെ, *യൂറോപ്യൻ* അധിനിവേശ പ്രദേശങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു കൊണ്ടാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്.

സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി ഉത്തര-ദക്ഷിണ അമേരിക്കകളും, സമീപ ദ്വീപുകളും ജനവാസ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു. ഏഷ്യയിൽ നിന്നും, ദക്ഷിണ സമുദ്രമേഖലാ ദ്വീപുകളിൽ നിന്നും നിരവധി കുടിയേറ്റങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ ഈ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ (ഇപ്പോഴും ചില ഭാഗങ്ങളിൽ) നിബിഡവനങ്ങളും, പർവതപ്രദേശങ്ങളുമായിരുന്നു. ഈ ഇടതൂർന്ന വനങ്ങളിലൂടെയാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നദിയായ ആമസോൺ ദീർഘദൂരം ഒഴുകുന്നത്. മധ്യ അമേരിക്കയിലെ മെക്സിക്കോയിൽ തീരദേശങ്ങളിലും സമതല പ്രദേശങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ തിങ്ങിപ്പാർത്തിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റിടങ്ങളിൽ ഗ്രാമങ്ങൾ വനമേഖലകളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു.

കരീബിയയിലേയും ബ്രസീലിലേയും സമൂഹങ്ങൾ (Communities of the Caribbean and Brazil)

ബഹാമാസ് (Bahamas) ഗ്രേറ്റർ ആന്റില്ലസ് (Greater Antilles) എന്നീ പേരുകളിൽ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശം കരീബിയൻ സമുദ്രത്തിലെ നൂറുകണക്കായ ചെറുദ്വീപസമൂഹങ്ങൾ ചേർന്നതാണ്. അരാവാക്കിയൻ ലൂക്കായോസ് (Arawakian Lucayos) അഥവാ അരാവാക്കുകൾ (Arawaks) എന്ന വിഭാഗമാണ് ഇവിടെ വസിച്ചിരുന്നത്. കരിബുകൾ (Caribs) എന്ന ക്രൂരന്മാരായ ഗോത്രവർഗക്കാർ അരാവാക്കുകളെ ലെസ്സർ ആന്റില്ലസ്സിൽ (Lesser Antilles) നിന്ന് പുറത്താക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ അരാവാക്കുകളാകട്ടെ, സംഘട്ട

ഭൂപടം 1: മദ്ധ്യ അമേരിക്കയും കരീബിയൻ ദ്വീപുകളും

നത്തേക്കാൾ സന്ധി ചെയ്യുന്നതാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്. ബോട്ട് നിർമ്മാണത്തിൽ വിദഗ്ധരായ അരാവാക്കുകൾ, ഒറ്റത്തടി വള്ളത്തിൽ (dugout canoes) കടലിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. നായാട്ട്, മത്സ്യബന്ധനം, കാർഷികവൃത്തി എന്നിവയായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യ തൊഴിലുകൾ. മധുരക്കിഴങ്ങ്, ചോളം, മരച്ചീനി തുടങ്ങി വിവിധങ്ങളായ കിഴങ്ങു വർഗങ്ങളും അവർ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നു.

എല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്നുള്ള ഭക്ഷ്യോൽപ്പാദനവും സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണം നൽകലുമായിരുന്നു ഈ ജനതയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളിലൊന്ന്. അവർ കുലത്തിലെ മുതിർന്നവരുടെ കീഴിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബഹുഭാര്യാത്വം സർവ സാധാരണമായിരുന്നു. അരാവാക്കുകൾ അചരവസ്തുക്കളിൽപ്പോലും ആത്മചൈതന്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ച സർവ ജീവത്വവാദികൾ (animists) ആയിരുന്നു. മറ്റുപല സമൂഹങ്ങളിലുമെന്നതുപോലെ, ഷമാൻമാർ (shamans) വൈദ്യന്മാരായും ഇഹലോകത്തിനും പരലോകത്തിനും ഇടയിലുള്ള മധ്യവർത്തികളായും ഇവർക്കിടയിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു.

> ആധുനിക ശാസ്ത്രം 'അചേതനം' എന്നു കരുതുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു പോലും ജീവനും ആത്മാവുമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് അനിമിസ്റ്റുകൾ.

അരാവാക്കുകൾ സ്വർണം ആഭരണമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഈ ലോഹത്തിന് യൂറോപ്യർ കൊടുത്തിരുന്ന മൂല്യം അവർ കൽപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ യൂറോപ്യർ കൊണ്ടുവന്ന സ്ഫടിക മുത്തുകൾക്ക് പകരമായി അവർ സ്വർണം കൈമാറ്റം ചെയ്തത് അളവറ്റ സന്തോഷത്തോടെയാണ്. സ്വർണത്തേക്കാൾ അതി സുന്ദരമായ സ്ഫടികത്തിലാണ് അവർ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടത്. നെയ്ത്തുകലയിൽ വിദഗ്ധരായിരുന്നു അരാവാക്കുകൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന തൂക്കു മഞ്ചങ്ങൾ (hammocks) അവരുടെ ഒരു സവിശേഷതയായിരുന്നു. യൂറോപ്യരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച ഒന്നായിരുന്നു ഇത്.

> **പ്രവർത്തനം 1**
>
> അരവാക്കുകളും സ്പെയിൻകാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ചർച്ചചെയ്യുക. ഇതിൽ ഏതു വ്യത്യാസങ്ങളാണ് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ളതായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്?

ഉദാരമനസ്കരായിരുന്ന അരാവാക്കുകൾ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ സ്പെയിൻകാരുടെ സ്വർണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചു. എന്നാൽ സ്പെയിൻകാരുടെ നയങ്ങൾ ക്രൂരമായപ്പോൾ, അതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം അവർക്ക് ഏറെ വിനാശകരമായിത്തീർന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചുവർഷത്തെ സ്പെയിൻകാരുമായുള്ള ബന്ധത്തോടെ അരാവാക്കുകളും അവരുടെ ജീവിതരീതിയും തന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നെന്നു പറയാം.

തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ കിഴക്കൻ തീരപ്രദേശങ്ങളിലും കാട്ടിനകത്തുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിലുമാണ് തുപിനമ്പ (Tupinamba) എന്ന ജനത വസിച്ചിരുന്നത്. ഈ പ്രദേശമാണ് ഇപ്പോൾ ബ്രസീൽ (ബ്രസീൽവുഡ് എന്ന മരത്തിൽ നിന്നാണ് 'ബ്രസീൽ' എന്ന പേരുണ്ടായത്) എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. ഇരുമ്പിനെക്കുറിച്ച് അറിവില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, നിബിഡവനങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചു കൃഷിചെയ്യാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും മത്സ്യവും സുലഭമായിരുന്നതിനാൽ, അവർക്ക് കൃഷിയെ ആശ്രയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. രാജാവോ, സൈന്യമോ, മതസ്ഥാപനങ്ങളോ, നിയന്ത്രിക്കാനില്ലാത്ത, സന്തോഷവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നിറഞ്ഞ അവരുടെ ജീവിതം, യൂറോപ്യരെ അസൂയാലുക്കളാക്കി.

മധ്യ-തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ രാഷ്ട്ര സമ്പ്രദായങ്ങൾ (The State Systems of Central and South America)

ബ്രസീൽ, കരീബിയൻ എന്നീപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി, മധ്യ അമേരിക്കയിൽ സുസംഘടിതമായ രാഷ്ട്രങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നു. ചോളത്തിന്റെ സമൃദ്ധമായ മിച്ചോൽപ്പാദനമായിരുന്നു ഇവിടെ ആസ്ടെക്കുകളുടെയും (Aztecs), മായൻമാരുടെയും (Mayas), ഇൻകാകളുടെയും (Incas) നാഗരിക സംസ്കാരങ്ങളുടെ അടിത്തറയായി വർത്തിച്ചത്. ഈ നഗരങ്ങളിൽ അവശേഷിക്കുന്ന സ്മാരക വാസ്തുശില്പാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും സന്ദർശകരെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ആസ്ടെക്കുകൾ (The Aztecs)

തിയതി രേഖപ്പെടുത്തിയ മായൻമാരുടെ ബാൾ-കോർട്ട് മാർക്കർ. ചിയാപ്പാസ്. 6-ാം നൂറ്റാണ്ട്.

പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, മെക്സിക്കോയിലെ (മെക്സിറ്റ്‌ലി (Mexitli) എന്ന അവരുടെ ദേവന്റെ പേരിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചത്) മധ്യതാഴ്‌വാരത്തിലേക്ക് വടക്കുനിന്നും കുടിയേറിയവരാണ് ആസ്ടെക്കുകൾ. അവർ വിവിധ ഗോത്രങ്ങളെ കീഴ്പ്പെടുത്തി സാമ്രാജ്യം വിപുലീകരിക്കുകയും, പരാജിതരിൽനിന്ന് കപ്പം ഈടാക്കുകയും ചെയ്തു.

അധികാരശ്രേണിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു ആസ്ടെക് സമൂഹം. ജന്മനാ പ്രഭുക്കന്മാരായിരുന്നവർ, പുരോഹിതന്മാർ, ഉന്നതമായ പദവികൾ ലഭിച്ചവർ എന്നിവരെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു കുലീനവർഗം. ഇവരിൽ, പൈതൃകമായി കുലീനത്തം ലഭിച്ചവർ ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നെങ്കിലും ഭരണം, സൈന്യം, പൗരോഹിത്യം എന്നീ മേഖലകളിലെ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങൾ അവരാണ് വഹിച്ചിരുന്നത്. കുലീന വർഗം അവർക്കിടയിൽ നിന്ന് ഒരു അതി ശ്രേഷ്ഠനേതാവിനെ കണ്ടെത്തുകയും, അയാൾ മരിക്കുന്നതുവരെ ഭരണം നിർവഹിച്ചു പോരുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് ഭൂമിയിലെ സൂര്യന്റെ പ്രതിനിധിയായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. യോദ്ധാക്കൾ, പുരോഹിതർ, പ്രഭുക്കന്മാർ എന്നിവരായിരുന്നു സമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിഭാഗങ്ങൾ. എന്നാൽ വ്യാപാരികളും പല ആനുകൂല്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ നയതന്ത്ര പ്രതിനിധികളായും ചാരന്മാരായും അവർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പ്രതിഭാധനരായ കൈവേലക്കാർ, ഭിഷഗ്വരർ, ജ്ഞാനികളായ അധ്യാപകർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

റിക്ലമേഷൻ (reclamation)-പാഴ്നിലങ്ങളെ കൃഷിക്കും ജനവാസത്തിനും അനുയോജ്യമായ തരത്തിൽ വീണ്ടെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം

ഭൂമി പരിമിതമായിരുന്നതിനാൽ, ആസ്ടെക്കുകൾ ഭൂമി വീണ്ടെടുത്ത് (reclamations) കൃഷിക്കുപയുക്തമാക്കുന്ന രീതി അവലംബിച്ചിരുന്നു. ഇതിനായി അവർ മെക്സിക്കോ തടാകത്തിൽ *ചിനമ്പകൾ* (*chinampas*) അഥവാ കൃത്രിമ ദ്വീപുകൾ നിർമ്മിച്ചു. വലിയ ഈറ്റപ്പായകളുണ്ടാക്കിയശേഷം ചെളികൊണ്ടു മൂടി അതിനു മേൽ ചെടികൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചാണ് ഇതു സാധ്യമാക്കിയത്. ഇങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട, അസാധാരണമായ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതുമായ ഈ ദ്വീപുകൾക്കിടയിൽ കനാലുകളും 1325-ൽ തലസ്ഥാനനഗരമായ ടെനോച്ടിട്ലാനും (Tenochtitlan) നിർമ്മിച്ചു. അവരുടെ കൊട്ടാരങ്ങളും, പിരമിഡുകളും ഈ തടാകത്തിൽ നാടകീയതയോടെ ഉയർന്നുനിന്നു. ആസ്ടെക്കുകൾ നിരന്തരം യുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരായിരുന്നതിനാൽ, ഇവരുടെ ഏറ്റവും ആകർഷകമായ ക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം യുദ്ധദേവന്മാർക്കും സൂര്യനുമാണ് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഗ്രാമീണമായ അടിത്തറയിലാണ് സാമ്രാജ്യം നിലനിന്നിരുന്നത്. ചോളം, ബീൻസ്, കുമ്പളങ്ങ, മത്തങ്ങ, മരിച്ചീനി, ഉരുളക്കിഴങ്ങ് തുടങ്ങി നിരവധി വിളകൾ അവർ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ അവകാശം വ്യക്തികൾക്കായിരുന്നില്ല, കുലത്തിനായിരുന്നു. പൊതു നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതലയും കുലത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ കുടിയാന്മാരെപ്പോലെ, കർഷകരെ കുലീനവർഗത്തിന്റെ ഭൂമിയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രതിഫലമായി ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കർഷകർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ദരിദ്രർ ചിലപ്പോൾ അവരുടെ കുട്ടികളെ അടിമകളായി വിൽക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ, സാധാരണയായി പരിമിത കാലത്തേക്കായിരുന്നു ഈ വിൽപന. കൂടാതെ അടിമകൾക്ക് തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മടക്കിവാങ്ങാനും കഴിയുമായിരുന്നു.

എല്ലാ കുട്ടികളെയും വിദ്യാലയത്തിലയക്കുന്നുവെന്ന് ആസ്ടെക്കുകൾ ഉറപ്പു വരുത്തിയിരുന്നു. കുലീന കുടുംബങ്ങളിലെ കുട്ടികൾക്കുള്ള പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങൾ *കാൽമേകാക്* (*calmecac*) എന്നറിയപ്പെട്ടു. സൈനിക നേതാവോ, മതനേതാവോ ആകുന്നതിനുള്ള പരിശീലനമാണ് ഇവിടെ നൽകിയിരുന്നത്. സമുദായത്തിലെ മറ്റെല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്ന *ടെപ്പോച്കല്ലി* (*Tepochcalli*) യിൽ ചരിത്രം, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, മതം, ആചാരസംബന്ധമായ ഗാനങ്ങൾ മുതലായവയാണ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ആൺകുട്ടികൾക്ക് സൈനിക പരിശീലനത്തിനു പുറമേ, കൃഷി, വ്യാപാരം, എന്നിവയിലും, പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഗാർഹിക ജോലികളിലുമാണ് പരിശീലനം നൽകിയിരുന്നത്.

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ആസ്ടെക് സാമ്രാജ്യം തകർച്ചയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ആസ്ടെക്കുകൾ കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ അസംതൃപ്തിയും കേന്ദ്ര നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ നിന്നും മോചനം നേടാനുള്ള അവസരങ്ങൾ തേടിയതുമാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാനകാരണം.

മായന്മാർ (The Mayas)

മെക്സിക്കോയിലെ മായൻ സംസ്കാരം സവിശേഷമായ പുരോഗതി നേടിയത് പതിനൊന്നും, പതിനാലും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കിടയിലാണ്. എന്നാൽ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആസ്ടെക്കുകളേക്കാൾ കുറഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ അധികാരമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ചോളം കൃഷിയായിരുന്നു അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ചോളം നടുന്ന സമയത്തും, വളർച്ചയുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും, വിളവെടുപ്പിന്റെ സമയത്തുമെല്ലാം നിരവധി മതപരമായ ആചാരങ്ങളും, ചടങ്ങുകളും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഫലപ്രദമായ കൃഷിരീതികൾ മിച്ചോൽപ്പാദനം സൃഷ്ടിക്കുകയും, ഇതുപയോഗിച്ച് ഭരണവർഗങ്ങളും, പുരോഹിതന്മാരും, മുഖ്യന്മാരും വാസ്തുശില്പ നിർമ്മാണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ വാനനിരീക്ഷണശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകളുടെ വികാസത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. മായന്മാർ രൂപം കൊടുത്ത ചിത്ര ലിപി രൂപത്തിലുള്ള എഴുത്തു വിദ്യ ഭാഗികമായി മാത്രമേ വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

മായൻ ക്ഷേത്രം, തിക്കാൽ, ഗ്വാട്ടിമല, എട്ടാം നൂറ്റാണ്ട്.

പെറുവിലെ ഇൻകാകൾ (The Incas of Peru)

തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ തദ്ദേശീയ സംസ്കാരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ബൃഹത്തായത് പെറുവിലെ കെച്ച്വാ (Quechuas) അഥവാ ഇൻകാ സംസ്കാരമാണ്. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആദ്യത്തെ ഇൻകായായ മാൻകോ കപാക് (Manco Capac) കുസ്കോ (Cuzco) യിൽ തന്റെ തലസ്ഥാന നഗരം സ്ഥാപിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വികാസം ആരംഭിക്കുന്നത് ഒമ്പതാമത്തെ ഇൻകായുടെ കാലത്താണ്. അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ ഇക്വഡോർ മുതൽ ചിലിവരെ 3000 മൈൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നതായിരുന്നു ഇൻകാ സാമ്രാജ്യം.

സാമ്രാജ്യം അങ്ങേയറ്റം കേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്നു. ഭരണ സംവിധാനത്തിൽ, രാജാവ് തന്നെയായിരുന്നു പരമാധികാരി. പുതിയതായി കീഴടക്കുന്ന ഗോത്രങ്ങളെ ഫലപ്രദമായി സാമ്രാജ്യത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചിരുന്നു. എല്ലാ പ്രജകളും കൊട്ടാര ഭാഷയായ 'കെച്ച്വാ' (Quechua) സംസാരിക്കണമെന്ന് നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ഗോത്രവും ഭരിച്ചിരുന്നത്, മുതിർന്നവരുടെ സ്വതന്ത്രസമിതികളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗോത്രങ്ങൾ പൊതുവിൽ രാജാവിനോട് കൂറ് പുലർത്തേണ്ടിയിരുന്നു. അതേസമയം, പ്രാദേശിക ഭരണാധികാരികൾക്ക് അവർ ചെയ്യുന്ന സൈനിക സഹകരണത്തിന് പ്രതിഫലം നൽകിയിരുന്നു. അപ്രകാരം ഇൻകാ സാമ്രാജ്യം, ആസ്ടെക് സാമ്രാജ്യത്തെപ്പോലെ തന്നെ, ഇൻകാകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്ര സഖ്യം (confedaracy) ആയിരുന്നു. ജനസംഖ്യയുടെ കൃത്യമായ കണക്കുകൾ ഇല്ലെങ്കിലും, ഏകദേശം ഒരു ദശലക്ഷത്തിലധികം ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു.

ഭൂപടം 2: തെക്കേ അമേരിക്ക

ആസ്ടെക്കുകളെപ്പോലെ, ഇൻകാകളും വിസ്മയകരമായ കെട്ടിട നിർമ്മാതാക്കളായിരുന്നു. ഇക്വഡോർ മുതൽ ചിലിവരെയുള്ള പർവതനിരകളിലൂടെ അവർ റോഡുകൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. കോട്ടകൾ നിർമ്മിക്കാനാവശ്യമായ കൽപ്പാളികൾ കൃത്യമായി വെട്ടിയെടുത്തിരുന്നതിനാൽ, കുമ്മായക്കൂട്ട് ഇടുന്നതിന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സമീപ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും അടർത്തിയെടുക്കുന്ന കൽപ്പാളികൾ കൊത്തിയെടുക്കുന്നതിനും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമെല്ലാം മനുഷ്യ പ്രയത്നത്തെ തന്നെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്. കൽപ്പണിക്കാർ കൽപ്പാളികൾ ലളിതവും ഫലപ്രദവുമായ മാർഗത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്ന 'ഫ്ളേക്കിംഗ്' (flaking) എന്ന രീതിയാണ് അവലംബിച്ചിരുന്നത്. നൂറ് മെട്രിക് ടണ്ണിലധികം ഭാരമുള്ള കല്ലുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഇത് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ചക്രമുള്ള വണ്ടികളൊന്നും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. സുസംഘടിതമായ, കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ട, മനുഷ്യാധ്വാനമായിരുന്നു ഇതിനുപയോഗിച്ചത്.

ഇൻകാ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കൃഷിയായിരുന്നു. ഭൂമി വേണ്ടത്ര ഫലഭൂയിഷ്ടമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ കുന്നിൻ ചരിവുകളിൽ തട്ടുതട്ടായാണ് കൃഷി ചെയ്തി

രുന്നത്. ജലനിർഗമന സംവിധാനങ്ങളും, ജലസേചന സൗകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആൻഡിയൻ (Andean) മലമ്പ്രദേശങ്ങളിൽ, സി.ഇ. 1500-ൽ ഇന്നത്തേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട രീതിയിൽ കൃഷി ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചോളവും ഉരുളക്കിഴങ്ങുമായിരുന്നു പ്രധാന വിളകൾ. കൂടാതെ ഭക്ഷണത്തിനും, ജോലിക്കുമായി ഒട്ടകം പോലുള്ള മൃഗ (ഇലാമ) ങ്ങളെയും വളർത്തിയിരുന്നു.

അവരുടെ നെയ്ത്തുവിദ്യയും, മൺപാത്ര നിർമ്മാണവും ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. എഴുത്തുവിദ്യ അവർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള *ക്യൂപ്പു (quipu)* എന്ന കണക്ക് രേഖപ്പെടുത്തൽ സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്നു. ചരടിൽ പ്രത്യേക ഗണിതയൂണിറ്റുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കെട്ടുകളിട്ടാണ് ഇത് സാധിച്ചത്. ഇത്തരം ചരടുകളിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരം രഹസ്യ ഭാഷാ സംവിധാനവും അവർ വികസിപ്പിച്ചിരുന്നതായി ചില പണ്ഡിതന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

മിക്ക സന്ദർശകരും ഇന്ന് ഇൻകാകളുടെ കലാവൈദഗ്ധ്യം കണ്ട് വിസ്മയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിലിയൻ കവി നെരൂദയെപ്പോലെ ചിലർ ഓർക്കുന്നത് എത്ര ആയിരം മനുഷ്യരുടെ എത്ര മണിക്കൂർ നേരത്തെ കഠിനാധ്വാനമാണ് ഇതിനെല്ലാം കൂടി വേണ്ടി വന്നിരിക്കുക; ദുഷ്കരമായ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ അത്രയും കൂടിയ അളവിലുള്ള കാർഷികോൽപ്പാദനവും ശ്രദ്ധേയമായ വാസ്തുവിദ്യയും, ഉത്കൃഷ്ടമായ കൈവേലകളും നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടിവന്നിരിക്കുക-എന്നാണ്.

മാച്ചുപിച്ചുവിലെ ഹിൽടോപ്പ് പട്ടണം. സ്പെയിൻകാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതിനാൽ ഇത് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ല.

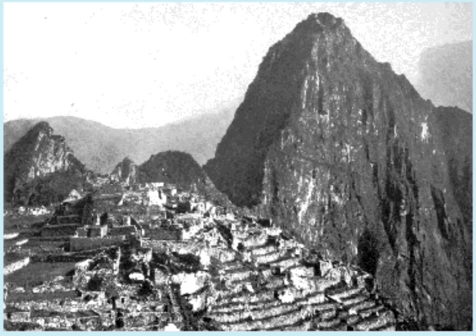

'മണ്ണിന്നാഴത്തിൽ നിന്നെ നീ നോക്കൂ ഉഴവുകാരാ,
നെയ്ത്തുകാരാ, നാവെടുക്കാത്ത ആട്ടിടയാ,
...
ചതിക്കുന്ന ചട്ടക്കൂടിന്റെ മേലറ്റത്തിരിക്കുന്ന മരയാശാരീ,
ആൻഡീസിന്റെ കണ്ണീരു ചുമക്കുന്നോനേ,
വിരലുകൾ തകർന്ന സ്വർണപ്പണിക്കാരാ,
വിതച്ച വിത്തുകൾക്കിടയിൽ ഉൽക്കണ്ഠാകുലനായ കൃഷിക്കാരാ,
ചെളിയിൽ തുലഞ്ഞ കുംഭാരാ –
പുതുജീവന്റെ ഈ കോപ്പയിലേക്ക് പകരൂ
പണ്ടേ കുഴിച്ചിട്ട നിന്റെ ദുഃഖങ്ങൾ
നിന്റെ ചോരയും ചാലും എനിക്കു കാട്ടിത്തരൂ;
എന്നോടു പറയൂ!
എന്നെ ചാട്ട കൊണ്ടടിച്ചതിവിടെ,
ഒരു രത്നക്കല്ലിനു തിളക്കം പോരായിരുന്നുവത്രേ,
ചോളത്തിന്റെ, രത്നത്തിന്റെ
പാട്ടം കൊടുക്കാൻ മണ്ണൊന്നു വൈകിയത്രേ.'

– പാബ്ലോ നെരൂദ (1904–73), *ദി ഹൈറ്റ്സ് ഓഫ് മാച്ചുപിച്ചു* 1943.

ഇൻകാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഘടന ഒരു പിരമിഡിന്റെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു ഇൻകാ ഭരണാധികാരി കീഴടക്കപ്പെട്ടാൽ, ഉടൻ തന്നെ അധികാര ശൃംഖലയിലെ ഓരോ കണ്ണിയും പെട്ടെന്ന് വേർപെട്ടുപോകുമായിരുന്നു എന്നാണ്. സ്പെയിൻ ഇവരെ ആക്രമിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോഴും കൃത്യമായും ഇതുതന്നെയാണ് സംഭവിച്ചത്.

ആസ്ടെക് – ഇൻകാ സംസ്കാരങ്ങൾക്ക് ചില പൊതുസവിശേഷതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവ യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരത്തിൽനിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നമായിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽ അധികാര ശ്രേണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യൂറോപ്പിലെപ്പോലെ

വിഭവങ്ങളെല്ലാം ഏതാനും പേരുടെ സ്വകാര്യ ഉടമസ്ഥതയിലായിരുന്നില്ല. പുരോഹിതന്മാരും, ഷമാന്മാരും ഏറെ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും, ആചാരങ്ങളിൽ സ്വർണം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വർണത്തിനോ, വെള്ളിക്കോ അവർ വലിയ മൂല്യം കൽപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിലും ഇവർ സമകാലീന യൂറോപ്യൻ സമൂഹത്തിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

പ്രവർത്തനം 2

തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ ഭൂപ്രകൃതി വിശദമാക്കുന്ന ഭൂപടം പരിശോധിക്കുക. ഭൂമിശാസ്ത്രം ഇൻകാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ ഏത്ര മാത്രം പങ്കുവഹിച്ചുവെന്നാണ് നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?

യൂറോപ്യരുടെ സമുദ്ര പര്യവേഷണങ്ങൾ (Voyages of Exploration by Europeans)

തെക്കേ അമേരിക്കയിലെയും, കരീബിയനിലെയും ജനങ്ങൾ, യൂറോപ്യരെ കുറിച്ചറിയുന്നത് അവർ അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രം മുറിച്ചു കടക്കാനാരംഭിച്ചതോടെയാണ്. കൃത്യമായി ദിശ നിർണയിക്കാൻ കഴിയുന്ന വടക്കുനോക്കി യന്ത്രം 1380-മുതൽ തന്നെ പരിചിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അജ്ഞാത ദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള സമുദ്രയാത്രകളിൽ ഇത് വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണ്. അപ്പോഴേക്കും യൂറോപ്പിലെ കപ്പൽ നിർമ്മാണ രംഗത്ത് ഗുണപരമായ നിരവധി മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരുന്നു. വലിയ കപ്പലുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങി. വൻതോതിൽ ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും ഒപ്പംതന്നെ ശത്രുക്കപ്പലുകളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷതേടുന്നതിനുള്ള ആയുധങ്ങൾ കരുതുന്നതിനും സൗകര്യമുള്ളവയായിരുന്നു ഇവ. സഞ്ചാര സാഹിത്യത്തിന്റെയും, പ്രപഞ്ചവിവരണ ശാസ്ത്രവും (cosmography) ഭൂമിശാസ്ത്രവും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെയും പ്രചാരവും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സമുദ്രയാത്രകളോടുള്ള താൽപ്പര്യം വർധിക്കുന്നതിനു കാരണമായി.

പ്രപഞ്ച വിവരണ ശാസ്ത്രം (cosmography) എന്നതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കിയിരുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ രേഖാചിത്രം തയാറാക്കുന്ന ശാസ്ത്രം എന്നാണ്. ഇത് ഭൂമിയെയും സ്വർഗത്തെയും വിശദീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നും ഇത് വിഭിന്നമായിരുന്നു.

1477-ൽ ടോളമിയുടെ *ജ്യോഗ്രഫി* (*Geography*, 1300 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ടത്) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടിച്ച പ്രതികൾ ലഭ്യമാവുകയും (പ്രമേയം 7 കാണുക) വ്യാപകമായി വായിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ലോകത്തിലെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളും, അക്ഷാംശങ്ങളായും (latitudes) രേഖാംശങ്ങളായും (longitudes) ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഈജിപ്തുകാരനായ ടോളമി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചതിലൂടെ യൂറോപ്യർക്ക് ലോകത്തെക്കുറിച്ച് ചില അറിവുകൾ ലഭിച്ചു. യൂറോപ്പ്, ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക എന്നീ മൂന്ന് വൻകരകളാണുള്ളതെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. ഭൂമി ഗോളാകൃതിയിലാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെങ്കിലും, സമുദ്രങ്ങളുടെ വിസ്തൃതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ടോളമി പരാജയപ്പെട്ടു. കരയിലെത്തിച്ചേരാൻ അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കേണ്ട ദൂരത്തെക്കുറിച്ച് യൂറോപ്യർക്ക് അറിവില്ലായിരുന്നു. ഹ്രസ്വദൂരമേയുള്ളു എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിൽ നിരവധിപേർ ഒരു തയാറെടുപ്പുമില്ലാതെ അവർക്കറിയുന്ന കടലുകൾക്കപ്പുറത്തേക്കായി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സമുദ്ര പര്യവേഷണങ്ങൾക്ക് മുൻകൈയെടുത്തത് ഐബീരിയൻ ഉപദ്വീപിലെ രാജ്യങ്ങളായ സ്പെയിനും, പോർച്ചുഗലുമാണ്. 'കണ്ടെത്തലുകൾക്കായുള്ള സമുദ്ര പര്യവേഷണങ്ങൾ' ('voyages of discovery') എന്നാണ് ഈ യാത്രകൾ ദീർഘകാലം അറിയപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ 'പഴയലോകത്തുനിന്നും' അറിയപ്പെടാത്ത നാടുകളിലേക്ക് നടത്തിയ ആദ്യത്തെ യാത്രകൾ അല്ല ഇവയെന്ന് പിൽക്കാല ചരിത്രകാരന്മാർ വാദിക്കുന്നു. അറബികളും, ചൈനക്കാരും, ഇന്ത്യക്കാരും ഇവർക്ക് മുമ്പേ വലിയതോതിൽ സമുദ്രയാത്രകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പസഫിക് ദ്വീപുകളിലെ നാവികരും (പോളിനേഷ്യക്കാരും (Polynesians) മൈക്രോനേഷ്യക്കാരും (Micronesians)) ഇവർക്കു മുമ്പേ പ്രധാന സമുദ്രങ്ങൾക്കു കുറുകെ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ നോർവേയിലെ വൈകിങ്ങുകൾ (Vikings) വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്പെയിനിലെയും പോർച്ചുഗലിലെയും ഭരണാധികാരികൾ സമുദ്ര പര്യവേക്ഷണയാത്രകളെ അകമഴിഞ്ഞ് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചത്? സ്വർണം, സമ്പത്ത്, പ്രശസ്തി, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കായുള്ള അഭിനിവേശമായിരുന്നോ ഇതിനു പിന്നിൽ? സമുദ്രപര്യവേഷണ യാത്രകൾക്ക്, സാമ്പത്തികം, മതപരം, രാഷ്ട്രീയം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിനുള്ള ഉത്തരം.

പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർധം മുതൽ പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യം വരെയുള്ളകാലത്ത് യൂറോപ്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ തകർച്ചയെ നേരിടുകയായിരുന്നു (പ്രമേയം 6 കാണുക). യുദ്ധങ്ങളും പ്ലേഗും യൂറോപ്പിലെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയിൽ ഗണ്യമായ കുറവുണ്ടാക്കി. ഇത് വ്യാപാരത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുകയും, യൂറോപ്പിലെ നാണയ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള സ്വർണത്തിന്റെയും വെള്ളിയുടെയും ലഭ്യത കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും (പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യം വരെ) തീർത്തും വിപരീതമായിരുന്നു. അന്ന് വ്യാപാര രംഗത്തുണ്ടായ വളർച്ച ഇറ്റലിയിലെ നഗര രാഷ്ട്രങ്ങളെ മൂലധന സമാഹരണത്തിന് ഏറെ സഹായിച്ചിരുന്നു. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ ദീർഘദൂര വ്യാപാരം അധപ്പതിച്ചു. 1453-ൽ തുർക്കികൾ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ കീഴടക്കിയതോടു കൂടി ഈ വ്യാപാര പ്രതിസന്ധി രൂക്ഷമായി. ഇറ്റലിക്കാർ തുർക്കികളുമായി വ്യാപാരം തുടരാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, കനത്ത വ്യാപാര നികുതി നൽകേണ്ടി വന്നു.

കൂടുതൽ പേരെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുമെന്ന സാധ്യത മുന്നിൽക്കണ്ട് ധാരാളം യൂറോപ്യൻ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികളും ഇത്തരം സാഹസിക യാത്രയ്ക്ക് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു.

തുർക്കികൾക്കെതിരെ നടന്ന 'കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ' (പ്രമേയം 4 കാണുക) ആരംഭിച്ചത് മതപരമായിട്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, യൂറോപ്പും ഏഷ്യയും തമ്മിലുള്ള വ്യാപാരബന്ധങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നതിന് അവ കാരണമായി. കൂടാതെ ഏഷ്യയിൽ നിന്നുള്ള സാധന സാമഗ്രികൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സുഗന്ധ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക്, യൂറോപ്യൻ കമ്പോളത്തിൽ വലിയ സ്വീകാര്യതലഭിച്ചു. വ്യാപാരത്തിന് പിന്നാലെ, രാഷ്ട്രീയ നിയന്ത്രണവും, ചൂട് കാലാവസ്ഥയുള്ള മേഖലകളിൽ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുടെ 'കോളനി' രൂപീകരണവും കൂടി സാധ്യമായാൽ യൂറോപ്പിന് നിരവധി നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് അവർ കണക്കുകൂട്ടി.

സ്വർണത്തിന്റെയും, സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെയും ലഭ്യതയുള്ള പുതിയ പ്രദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ, ഒരു സാധ്യത പശ്ചിമാഫ്രിക്കയായിരുന്നു. അവിടെ യൂറോപ്യർ അതുവരെ നേരിട്ട് വ്യാപാരം നടത്തിയിരുന്നില്ല. 1139-ൽ സ്പെയിനിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ പോർച്ചുഗൽ എന്ന ചെറിയ രാജ്യം ഈ വ്യാപാരശ്രമങ്ങൾക്ക് മുൻകൈയെടുത്തു. അവർ മത്സ്യബന്ധനത്തിലും, സമുദ്രയാത്രയിലും നിപുണരായിരുന്നു. പോർച്ചുഗലിലെ ഹെൻറി രാജകുമാരൻ (കപ്പിത്താൻ എന്നാണദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടത്) പശ്ചിമാഫ്രിക്കൻ തീരങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും, 1415-ൽ ക്യൂട്ട (Ceuta) ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതേത്തുടർന്ന്, നിരവധി ആക്രമണങ്ങൾക്ക് പോർച്ചുഗൽ നേതൃത്വം നൽകുകയും, ആഫ്രിക്കയിലെ ബൊജാദോർ മുനമ്പിൽ (Cape Bojador) ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആഫ്രിക്കൻ ജനതയെ പിടികൂടി അടിമകളാക്കി മാറ്റുകയും, വിലപിടിപ്പുള്ള ലോഹമായ സ്വർണത്തിന്റെ ഖനനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

റീകോൺകിസ്റ്റ (Reconquista): 1492-ൽ അറബികളിൽ നിന്നും ഐബീരിയൻ ഉപദ്വീപ് വീണ്ടെടുത്ത ക്രൈസ്തവ രാജാക്കൻമാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായ സൈനിക ആക്രമണം.

സാമ്പത്തികമായ കാരണങ്ങളുടെ പ്രചോദനത്താൽ, സ്പെയിനിൽ വ്യക്തികൾ കടൽ മേധാവിത്വത്തിനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു. കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളും *റീകോൺകിസ്റ്റ*യുടെ (*Reconquista*) വിജയവും അവരുടെ സ്വകാര്യമോഹങ്ങളെ

ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും, *ക്യാപ്പിച്ചുലേഷൻസ്* (*capitulaciones*) എന്നറിയപ്പെട്ട ഉടമ്പടികൾക്ക് വഴി വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉടമ്പടികൾ പ്രകാരം, പുതുതായി പിടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളുടെ മേൽ സ്പെയിനിലെ ഭരണാധികാരി പരമാധികാരം അവകാശപ്പെട്ടു. കൂടാതെ ആക്രമണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയവർക്ക് പദവികളും, പ്രതിഫലവും, കീഴടക്കപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളുടെ ഭരണച്ചുമതലയും നൽകി.

അറ്റ്ലാന്റിക് മുറിച്ച് കടക്കുന്നു (The Atlantic Crossing)

സാഹസികതയും പ്രശസ്തിയും തേടിനടന്ന ഒരു സ്വയാർജ്ജിത വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ് (Christopher Columbus, 1451-1506). പ്രവചനങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം പടിഞ്ഞാറോട്ട് സഞ്ചരിച്ച് പൗരസ്ത്യദേശത്തേക്കുള്ള ('the Indies') വഴി കണ്ടെത്തുകയാണ് തന്റെ ദൗത്യമെന്ന് ഉറച്ച് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 1410-ൽ കർദിനാൾ പിയറി ഡി എയ്‌ലി (Cardinal Pierre d'Ailly) എഴുതിയ ഭൂമിശാസ്ത്രവും, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും പ്രതിപാദിക്കുന്ന *ഇമാഗോ മുണ്ടി* (*Imago Mundi*) എന്ന പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തെ ഏറെ പ്രചോദിപ്പിച്ചു. സമുദ്രാന്തര യാത്രകളെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ വിശദമായ പദ്ധതി പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിനു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, നിരാകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സ്പെയിനിലെ ഭരണാധികാരികൾ യാത്രയ്ക്കു വേണ്ട അത്യാവശ്യ സഹായങ്ങൾ നൽകാൻ തയാറായി. 1492 ആഗസ്റ്റ് 3-ന് പാലോസ് (Palos) തുറമുഖത്ത് നിന്ന് കൊളംബസ് യാത്ര തുടങ്ങി.

നാവോ (Nao) എന്നാൽ വലിയ കപ്പൽ എന്നാണ് സ്പാനിഷ് ഭാഷയിൽ അർഥമാക്കുന്നത്. അറബി ഭാഷയിൽ നിന്നാണ് ഈ വാക്കിന്റെ ഉത്ഭവം. 1492 വരെ ഈ പ്രദേശം അറബികളുടെ കീഴിലായിരുന്നുവെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈർഘ്യമേറിയ ആ അറ്റ്ലാന്റിക് മുറിച്ച് കടക്കൽ എത്തരത്തിലായിരിക്കുമെന്നോ, അവരെ കാത്തിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യസ്ഥാനം എന്തായിരിക്കുമെന്നോ ഉള്ള ഒരു ധാരണയും കൊളംബസിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവിക സംഘത്തിനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊളംബസിന്റെ നാവികവ്യൂഹം ചെറുതായിരുന്നു. ഇതിൽ *സാന്റാ മരിയ* (*Santa Maria*) എന്ന *നാവോ* (*nao*) അഥവാ താരതമ്യേന ചെറിയ കപ്പലും, കൂടാതെ *പിന്റ* (*Pinta*), *നൈന* (*Nina*) എന്നിങ്ങനെ പേരുള്ള രണ്ട് ചെറിയ കാരവലുകളും (ചെറിയ കപ്പലുകൾ) ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. വിദഗ്ധരായ 40 നാവികരോടൊപ്പം, കൊളംബസ് തന്നെയാണ് *സാന്റാ മരിയ*യെ നയിച്ചത്. ഈ യാത്രയിൽ, വാണിജ്യവാതങ്ങളുടെ സഹായവും അവർക്ക് ലഭിച്ചെങ്കിലും യാത്ര ദൈർഘ്യമേറിയതായിരുന്നു. മുപ്പത്തിമൂന്ന് ദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ആകാശവും കടലുമല്ലാതെ യാതൊന്നിനെയും അവർ കണ്ടിരുന്നില്ല. ഇതിനിടയിൽ, അസ്വസ്ഥരായ ചില സംഘാംഗങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നു പോലും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

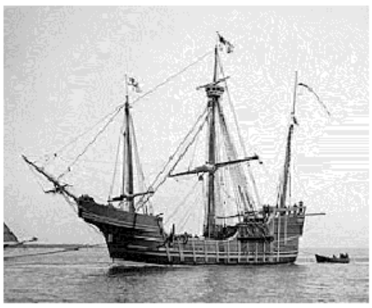

സാന്റാ മരിയ

1492, ഒക്ടോബർ 12-ന് കൊളംബസ്സും സംഘവും കര കണ്ടു. ഇന്ത്യയെന്ന് കൊളംബസ് കരുതിയ ഈ പ്രദേശം യഥാർഥത്തിൽ ബഹാമാസിലെ ഗ്വാനാഹാനി (Guanahani) എന്ന ദ്വീപായിരുന്നു. (ആഴം കുറഞ്ഞ കടലിനാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട പ്രദേശം എന്നർഥം വരുന്ന '*ബാജാമർ*' (*bajamar*) എന്ന സ്പാനിഷ് വാക്കിൽ നിന്നും, ബഹാമാസ് എന്ന് ഈ ദ്വീപിന് നാമകരണം ചെയ്തത് കൊളംബസ് ആണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.) അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അരാവാക്കുകൾ അവരെ സ്വീകരിക്കുകയും, സന്തോഷപൂർവം ഭക്ഷണവും, താമസസൗകര്യങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ മഹാമനസ്കതയിൽ ആകൃഷ്ടനായി കൊളംബസ് തന്റെ ലോഗ്ബുക്കിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തി. 'അനുഭവത്തിലൂടെയല്ലാതെ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളത്രയും നിഷ്കളങ്കരും, സ്വന്തമായുള്ളതെല്ലാം ഉദാരമായി നൽകാൻ മനസ്സുള്ളവരുമായിരുന്നു അവർ. എന്താവശ്യപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെന്നു പറയാനറിയാത്തവരും, കൈവശമുള്ളത് ക്ഷണിച്ചു നൽകുന്ന സ്നേഹസമ്പന്നരുമായിരുന്നു അവർ.'

കൊളംബസ്, ഗ്വാനാഹാനി (Guanahani) ദ്വീപിൽ ഒരു സ്പാനിഷ് പതാക നാട്ടുകയും, ആ പ്രദേശത്തെ സാൻ സാൽവദോർ (San Salvador) എന്ന് പുനർനാമകരണം

ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രാർഥനാ യോഗം വിളിക്കുകയും തദ്ദേശിയ ജനതയുമായി ആലോചിക്കുക പോലും ചെയ്യാതെ വൈസ്രോയിയായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടുതൽ വിശാലമായ ക്യൂബനസ്കൻ (Cubanascan (ക്യൂബ, ഈ പ്രദേശം ജപ്പാനാണെന്നായിരുന്നു കൊളംബസ് കരുതിയത് !) കിസ്കേയ (Kiskeya) (ഇപ്പോൾ ഹെയ്തി, ഡൊമിനികൻ റിപ്പബ്ലിക് എന്നീ രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ വിഭജിച്ചു കിടക്കുന്ന ഈ പ്രദേശത്തെ ഹിസ്പാനിയോല (Hispaniola) എന്നു പുനർനാമകരണം ചെയ്തു) തുടങ്ങിയ ദ്വീപുകളിലേക്ക് പോകുന്നതിന് പ്രദേശവാസികളുടെ സഹകരണം അദ്ദേഹം ഉറപ്പാക്കി. സ്വർണം പെട്ടെന്ന് ലഭ്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഹിസ്പാനിയോലയുടെ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പർവതങ്ങളിലെ അരുവികളിൽ സ്വർണശേഖരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന് അവർ കേട്ടറിഞ്ഞിരുന്നു.

'വൈസ്രോയ്' ('viceroy') എന്നാൽ രാജാവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് എന്നർഥം. (ഇവിടെ സ്പെയിനിലെ രാജാവ്)

യൂറോപ്യർ അമേരിക്കയിലെ തദ്ദേശിയരെ കണ്ടുമുട്ടുന്ന പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു യൂറോപ്യൻ ചിത്രം. തുണിയിൽ പ്രത്യേക രീതിയിൽ തയാറാക്കിയത് (wood block print).

എന്നാൽ ഏറെ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതിനു മുമ്പ്, കിരാതരായ കരീബ് (Carib) ഗോത്രങ്ങളുടെ ശത്രുതയും, മറ്റപകടങ്ങളും അവർക്ക് നേരിടേണ്ടി വന്നു. സംഘാംഗങ്ങൾ പലരും മടങ്ങിപ്പോകാൻ മുറവിളി കൂട്ടി. മടക്കയാത്ര ഏറെ പ്രയാസം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കപ്പലുകൾക്കുണ്ടായ കേടുപാടുകളും, ക്ഷീണിതരായ നാവികരുടെ വർധിച്ച ഗൃഹാതുരത്വവും യാത്ര കൂടുതൽ ദുഷ്കരമാക്കിത്തീർത്തു. യാത്രയുടെ ആകെ ദൈർഘ്യം 32 ആഴ്ചയായിരുന്നു. ഇതിനു ശേഷം മൂന്ന് യാത്രകൾ കൂടി കൊളംബസ് നടത്തി. ബഹാമാസ്, ഗ്രേറ്റർ ആന്റില്ലസ്, തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ മധ്യഭാഗങ്ങൾ, തീരപ്രദേശങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ തന്റെ പര്യവേക്ഷണങ്ങൾ കൊളംബസ് പൂർത്തിയാക്കി. സ്പെയിൻകാർ കണ്ടെത്തിയത് 'ഇൻഡീസ്' അല്ലെന്നും ഒരു പുതിയ ഭൂഖണ്ഡമാണെന്നും പിന്നീടുണ്ടായ യാത്രകളിലൂടെ വെളിപ്പെട്ടു.

അനന്തമായ സമുദ്രത്തിന്റെ മറുകര കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് കൊളംബസിന്റെ യാത്രകളുടെ സുപ്രധാന നേട്ടം. വാണിജ്യവാതത്തോടൊപ്പം അഞ്ചാഴ്ച യാത്ര ചെയ്താൽ ഭൂഗോളത്തിന്റെ മറുകരയെത്താമെന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. വ്യക്തികളുടെ പേരിലാണ് പലപ്പോഴും സ്ഥലങ്ങൾ അറിയപ്പെടുന്നത് എന്നിരിക്കേ, അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ ഒരു ചെറിയ ജില്ലയിലൂടെയും തെക്കേ അമേരി

ക്കയുടെ വടക്കു പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുള്ള രാജ്യമായ കൊളംബിയയിലൂടെയും, മാത്രമാണ് കൊളംബസ് ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നത് വിസ്മയകരമാണ്. ഈ രണ്ടിടത്തും കൊളംബസ് എത്തിയിട്ടുമില്ല! ഫ്ളോറൻസിലെ ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞനായ അമേരിഗോ വെസ്പൂച്ചിയുടെ (Amerigo Vespucci) പേരിലാണ് രണ്ട് അമേരിക്കൻ വൻകരകളും അറിയപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം ഈ വൻകരകളുടെ വ്യാപ്തി മനസ്സിലാക്കി 'പുതിയലോകം' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു. 1507 – ൽ ഒരു ജർമ്മൻ പ്രസാധകനാണ് 'അമേരിക്ക' എന്ന പേര് ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത്.

പ്രവർത്തനം 3

വിവിധ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ജനങ്ങൾ 'സമുദ്രപര്യവേക്ഷണ'മെന്ന സാഹസത്തിന് തുനിഞ്ഞിറങ്ങാനുള്ള കാരണങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണ്?

യൂറോപ്യരുടെ പര്യവേഷണയാത്രകൾ (Voyages by Europeans)	
1492	കൊളംബസ് ബഹാമാ ദ്വീപുകളിലും ക്യൂബയിലും സ്പെയിനിന്റെ അവകാശം ഉന്നയിക്കുന്നു
1494	'കണ്ടെത്തപ്പെടാത്ത ലോകം' സ്പെയിനും പോർച്ചുഗലും പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു
1497	ഇംഗ്ലീഷുകാരനായ ജോൺ കാബട്ട് വടക്കേ അമേരിക്കൻ തീരത്ത് പര്യവേഷണം നടത്തുന്നു
1498	വാസ്കോ ഡ ഗാമ കോഴിക്കോട് എത്തുന്നു
1499	അമേരിഗോ വെസ്പൂച്ചി തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ തീരത്തെത്തുന്നു
1500	കബ്രാൾ ബ്രസീലിന്മേൽ പോർച്ചുഗലിന്റെ അവകാശം ഉന്നയിക്കുന്നു
1513	പനാമാ ഇസ്തമസിനു കുറുകെ സഞ്ചരിച്ച് ബൽബോവ പസഫിക് സമുദ്രത്തിലെത്തുന്നു
1521	കോർട്ടസ് ആസ്ടെക്കുകളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു
1522	മെഗല്ലൻ ഭൂമിയെ വലംവയ്ക്കുന്നു
1532	പിസ്സാറോ ഇൻകാ സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കുന്നു
1571	സ്പെയിൻ ഫിലിപ്പൈൻസ് കീഴടക്കുന്നു
1600	ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി സ്ഥാപിക്കുന്നു
1602	ഡച്ച് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി സ്ഥാപിക്കുന്നു

സ്പെയിൻ അമേരിക്കയിൽ ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു (Spain Establishes an Empire in America)

സ്പെയിനിന്റെ അധികാരവ്യാപനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായത് വെടിമരുന്നും, കുതിരകളും ഉപയോഗിച്ചുള്ള സൈനിക ശക്തിയായിരുന്നു. തദ്ദേശവാസികളായ ജനങ്ങൾ, സ്വർണം, വെള്ളി ഖനികളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനോ, കപ്പം കൊടുക്കുന്നതിനോ നിർബന്ധിതരായി. ഒരു ചെറിയ അധിവാസകേന്ദ്രമാണ് 'പുതിയ ലോകത്തിൽ' സ്പെയിൻ ആദ്യം സ്ഥാപിച്ചത്. പ്രദേശവാസികളുടെ തൊഴിലിടങ്ങളിൽ മേൽനോട്ടം വഹിക്കാനായി കുറെ സ്പെയിൻകാരെ നിയോഗിച്ചു. സ്വർണ നിക്ഷേപമുണ്ടാകുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ പുതിയ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ പ്രാദേശിക മുഖ്യന്മാരെയും ചുമതലയേൽപ്പിച്ചു. സ്വർണത്തോടുള്ള അവരുടെ ആർത്തി, പലപ്പോഴും പ്രദേശവാസികളുമായുള്ള കടുത്ത സംഘർഷങ്ങൾക്ക് കാരണമായി. സ്പെയിൻകാർ പലപ്പോഴും അവരുടെ വാളിന്റെ മൂർച്ച

പരിശോധിച്ചത് അരവാക്കുകളുടെ പച്ചമാംസത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് സ്പാനിഷ് ആക്രമണകാരികളുടെ കടുത്ത വിമർശകനായിരുന്ന സ്പാനിഷ് സന്ന്യാസി ബർത്തലോമി ഡി ലാസ് കാസസ് (Bartolome de las Casas) നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സൈനിക അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും, നിർബന്ധിത ജോലികൾക്കും പുറമെ പകർച്ച വ്യാധികളും പ്രാദേശിക ജനതയുടെ ജീവിതം നരക തുല്ല്യമാക്കിത്തീർത്തു. വസൂരിപോലുള്ള പഴയ ലോകത്തെ രോഗങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും അരാവാക്കുകളുടെ ഇടയിൽ ദുരിതം വിതച്ചു. താരതമ്യേന കുറഞ്ഞ രോഗപ്രതിരോധശേഷിയാണ് വലിയ തോതിലുള്ള മരണനിരക്കിന് കാരണമായി. തങ്ങളെ ആക്രമിക്കാനായി സ്പെയിൻകാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'അദൃശ്യമായ വെടിയുണ്ടകളാണ്' ഇത്തരം രോഗങ്ങൾക്ക് കാരണമെന്ന് പ്രാദേശിക ജനത സങ്കൽപ്പിച്ചു. അരാവാക്കുകളുടെ വംശനാശവും, അവരുടെ ജീവിത രീതികളുടെ പൂർണമായ തുടച്ചുനീക്കലും സപെയിൻകാരുമായുള്ള ദുരന്തപര്യവസായിയായ സംഘർഷങ്ങളുടെ നിശ്ശബ്ദ ശേഷിപ്പുകളാണ്.

കൊളംബസിന്റെ പര്യവേക്ഷണങ്ങളെ തുടർന്ന്, സ്ഥിരവും വിജയകരവുമായ നിരവധി യാത്രകളാണ് പിന്നീട് മധ്യ-തെക്കൻ അമേരിക്കയിലേക്കുണ്ടായത്. അര നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ പശ്ചിമാർധഗോളത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്പെയിൻകാർ പര്യവേക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും അവകാശമുന്നയിക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏകദേശം അക്ഷാംശം 40° വടക്ക് മുതൽ 40° തെക്ക് വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ അവരെ വെല്ലാൻ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ ഇവിടത്തെ രണ്ടു വലിയ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രദേശങ്ങൾ സ്പെയിൻകാർ കീഴടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രധാനമായും ഹെർനൻ കോർട്ടസ് (Hernan Cortes, 1488 - 1547) ഫ്രാൻസിസ്കോ പിസ്സാറോ (Francisco Pizarro, 1478-1541) എന്നീ രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ പ്രയത്നമാണ് ഇത് സാധ്യമാക്കിയത്. ഇവരുടെ പര്യവേഷണ യാത്രകൾക്കാവശ്യമായ സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകിയത് സ്പെയിനിലെ ഭൂവുടമ വർഗവും ഉദ്യോഗസ്ഥരും കുലീനരുമായിരുന്നു. ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന കൊള്ളമുതലിന്റെ പങ്കുപറ്റാമെന്ന മോഹത്തിൽ, പര്യവേക്ഷണ യാത്രകളിൽ കൂടെപ്പോകുന്നവർ അവരുടെ കൈവശമുള്ള ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം നൽകി സഹായിച്ചു.

കോർട്ടസ്സും ആസ്ടെക്കുകളും (Cortes and the Aztecs)

ദ്രുതഗതിയിലുള്ള നിഷ്കരുണമായ മുന്നേറ്റത്തിലൂടെയാണ് കോർട്ടസ്സും പടയാളികളും (*കോൺക്വിസ്റ്റഡോർസ്* (*conquistadores*) എന്നാണിവരറിയപ്പെട്ടത്) ചേർന്ന് മെക്സിക്കോ കീഴ്പെടുത്തിയത്. 1519-ൽ ക്യൂബയിൽ നിന്ന് കോർട്ടസ് മെക്സിക്കോയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ആസ്ടെക് ഭരണത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാനാഗ്രഹിച്ച 'ടോടോനാക്സ്' (Totonacs) എന്ന സംഘവുമായി അദ്ദേഹം സൗഹൃദം സ്ഥാപിച്ചു. ആസ്ടെക് രാജാവായ മോണ്ടിസുമ (Montezuma) കോർട്ടസ്സുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനായി ഒരുദ്യോഗസ്ഥനെ നിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ സ്പെയിൻകാരുടെ ആക്രമണസ്വഭാവവും, വെടിമരുന്നും, കുതിരകളും അദ്ദേഹത്തെ ഭയചകിതനാക്കി. മോണ്ടിസുമ സ്വയം ധരിച്ചത്, തന്നോട് പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ വന്ന ഏതോ നാടുകടത്തപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ പുനരവതാരമാണ് കോർട്ടസ് എന്നാണ്.

> ബർണാഡ് ഡയസ് എഴുതുന്നു:
>
> 'വെള്ളത്തിനുമുകളിൽ പണിത ആ നഗരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും, കരപ്രദേശത്തെ മറ്റു പട്ടണങ്ങളും, മെക്സിക്കോ നഗരത്തിലേക്ക് ഒരേ നിരപ്പിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ആ പാലവും കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത്ഭുതസ്തബ്ധരായിപ്പോയി. ആ മഹാനഗരങ്ങളും വെള്ളത്തിൽ ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന ആ കൽക്കെട്ടിടങ്ങളും അമാദിസ് എന്ന കഥയിലെ മായിക ദൃശ്യങ്ങൾ പോലെ ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നി. ഒരു സ്വപ്നമാണോ ഈ കാണുന്നതെന്ന് ഞങ്ങളുടെ ചില പട്ടാളക്കാർ ചോദിക്കുക കൂടി ചെയ്തു.'

ഡോണ മരീന (Dona Marina)

ടബാസ്കോയിലെ (Tabasco) ജനങ്ങൾ കോർട്ടസ്സിന് ഡോണ മരീന എന്നുപേരായ ഒരു പരിചാരികയെ നൽകിയതായി ബർണാഡ് ഡയസ് ഡെൽ കാസ്റ്റില്ലോ (Bernard Diaz del Castillo, 1495-1584) തന്റെ *ട്രു ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ദി കോൺക്വസ്റ്റ് ഓഫ് മെക്സിക്കോ* (*True History of the Conquest of Mexico*) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് മൂന്ന് പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കോർട്ടസ്സിന്റെ ദ്വിഭാഷി എന്ന നിലയിൽ അവർ നിർണായകമായ പങ്ക് വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 'ഞങ്ങളുടെ കീഴടക്കലുകളുടെ തുടക്കം ഇതായിരുന്നു. ഡോണമരീന ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ന്യൂ സ്പെയിനിലെയും മെക്സിക്കോയിലേയും ഭാഷകൾ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുമായിരുന്നില്ല.'

ഡയസ് കരുതിയിരുന്നത് അവർ ഒരു രാജകുമാരി ആണെന്നാണ്. എന്നാൽ മെക്സിക്കോക്കാർ അവരെ വിളിച്ചിരുന്നത് 'മാലിഞ്ചെ' എന്നാണ്. വഞ്ചന എന്നാണാവാക്കിന്റെ അർഥം. *മലിഞ്ചിഷ്ട* (*Malinchista*) എന്ന വാക്കുകൊണ്ടർഥമാക്കുന്നത് മറ്റൊരു ജനതയുടെ ഭാഷയും വേഷവും അടിമകളെപ്പോലെ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരാളെയാണ്.

മുകളിൽ : പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ടെനോച്ടിട്ലാൻ നഗരത്തിന്റെ യൂറോപ്യൻ രേഖാചിത്രം.

താഴെ : ടെനോച്ടിട്ലാൻ നഗര മധ്യത്തിലെ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള വലിയ ചവിട്ടു പടികൾ. (ഇന്ന് മെക്സിക്കോ നഗരത്തിലെ പുരാവസ്തു അവശിഷ്ടങ്ങൾ)

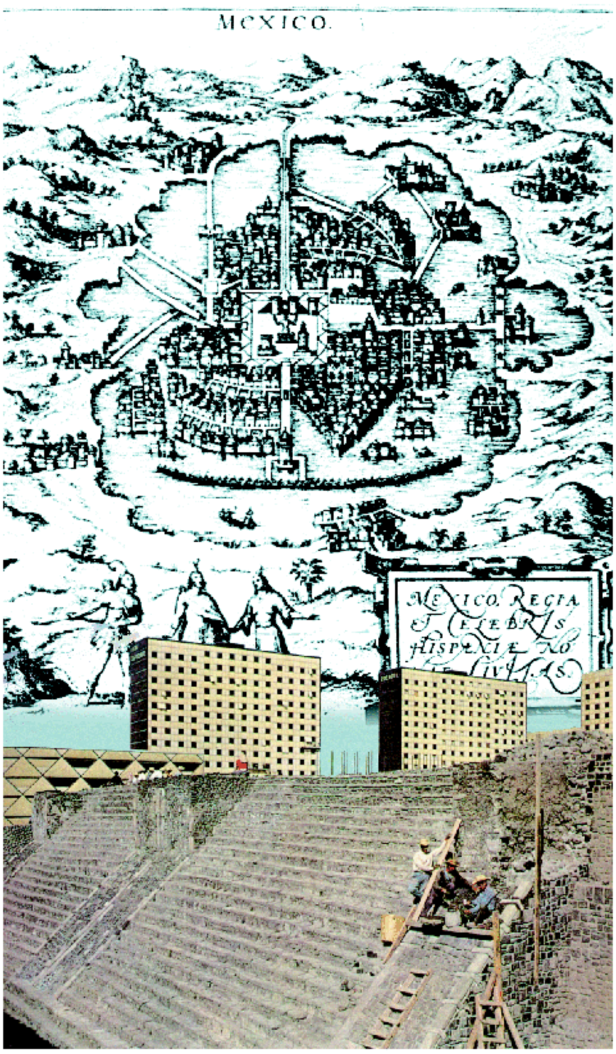

സ്പെയിൻകാരുടെ അടുത്ത ഇര, പരാക്രമശാലികളായ ത്‌ലാക്സ്കലൻസ് (Tlaxcalans) ആയിരുന്നു. കടുത്ത ചെറുത്തുനിൽപ്പിനൊടുവിലാണ് അവർ കീഴടങ്ങിയത്. ഇതേത്തുടർന്ന് സ്പെയിൻകാർ അതിക്രൂരമായി അവരെ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ടെനോച്ടിട്ലാനിലേക്ക് മുന്നേറ്റം ആരംഭിക്കുകയും 1519 നവംബർ 8-ന് അവിടെയെത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു.

സ്പാനിഷ് ആക്രമണകാരികൾ ഈ നഗരം കണ്ട് അത്ഭുതസ്തബ്ധരായി. കാരണം മാഡ്രിഡിനേക്കാൾ അഞ്ചിരട്ടി വലുപ്പമുള്ളതും, ഒരു ലക്ഷത്തോളം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നതും, സ്പെയിനിലെ ഏറ്റവും വലിയ നഗരമായ സെവില്ലയെക്കാൾ ഇരട്ടി ജനങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നതുമായിരുന്നു ടെനോച്ടിട്ലാൻ.

മോണ്ടിസുമ കോർട്ടസ്സിനെ ഹൃദ്യമായി സ്വീകരിച്ചു. ആസ്ടെക്കുകൾ സ്പെയിൻകാരെ നഗര ഹൃദയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകുകയും ചക്രവർത്തി അവർക്ക് അളവറ്റ ഉപഹാരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ത്‌ലാക്സ്കലൻസിലെ (Tlaxcalans) കൂട്ടക്കൊലകളെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിവുള്ള ആസ്ടെക്കുകൾ ആശങ്കാകുലരായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ആസ്ടെക്ക് വിവരണം ഇങ്ങനെയാണ് : 'ഒരു ചെകുത്താന് അഭയം നൽകിയ അവസ്ഥയായിപ്പോയി ടെനോച്ടിട്ലാന്റേത്. മയക്കിക്കിടത്തുന്ന കൂൺ കഴിച്ചതുപോലായി ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥ... ഭയപ്പെടുത്തുന്ന എന്തോ കണ്ടതുപോലെ, ഒരു തരം ഭീതി എല്ലാവരെയും കീഴ്പ്പെടുത്തി. തങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ ലോകം നെടുകെ പിളരുന്ന പോലെ.... എല്ലാവരും ഭീതിയുടെ മയക്കത്തിലാണ്ടുപോയി.'

ആസ്ടെക്കുകളുടെ ഭയം അസ്ഥാനത്തായിരുന്നില്ല. വിശദീകരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ കോർട്ടസ്, ചക്രവർത്തിയെ വിട്ടുതടങ്കലിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഭരണം നടത്താനൊരുങ്ങി. സ്പെയിനിനു മുന്നിൽ, ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴടങ്ങലിന്റെ ഔദ്യോഗിക സ്ഥിരീകരണമെന്നോണം ആസ്ടെക് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കോർട്ടസ് ക്രൈസ്തവരൂപങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഒടുവിൽ മോണ്ടിസുമ മുമ്പോട്ടുവച്ച ഒത്തുതീർപ്പു പ്രകാരം ആസ്ടെക് - ക്രൈസ്തവരൂപങ്ങൾ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, തന്റെ പ്രതിനിധിയെ ചുമതലയേൽപ്പിച്ച് കോർട്ടസ്സിന് തിടുക്കത്തിൽ ക്യൂബയിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. സ്പാനിഷ് അധിനിവേശത്തിന്റെ അതിപ്രസരവും, സ്വർണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ തുടർച്ചയായുള്ള ആവശ്യങ്ങളും ഒരു പൊതു കലാപത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. ആസ്ടെക്കുകളുടെ വസന്തകാലോത്സവ സമയത്ത് (ആസ്ടെക് മതത്തിലെ പ്രധാന ദേവതകളിൽ ഒന്നായ ഹ്യൂസിൽപോച്ച്റ്റലി (Huizilpochtli) യുടെ ഉത്സവമാണിത്.) അവരെ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്യുന്നതിന് അൽവറാഡോ (Alvarado) ഉത്തരവിട്ടു. 1520 ജൂൺ 25-ന് കോർട്ടസ് തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റത്. നടപ്പാതകളും റോഡുകളും പാലങ്ങളുമെല്ലാം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്പെയിൻകാർക്ക് ഭക്ഷണത്തിനും കുടിവെള്ളത്തിനും കടുത്ത ക്ഷാമം നേരിട്ടു. ഇതേത്തുടർന്ന് കോർട്ടസ് അവിടെ നിന്ന് പിൻവാങ്ങുവാൻ നിർബന്ധിതനായി.

ഈ സമയത്തു തന്നെയാണ് തികച്ചും ദുരൂഹമായ സാഹചര്യത്തിൽ മോണ്ടിസുമ മരണമടയുന്നത്. സ്പെയിൻകാർക്കെതിരായ ആസ്ടെക്കുകളുടെ പോരാട്ടം തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. 600 കോൺക്വിസ്റ്റഡോർമാരും (conquistadores) അവരുടെ സഖ്യസൈനികരായ ത്ലാക്സ്കലൻസുകളും വധിക്കപ്പെട്ടു. 'കണ്ണീരിന്റെ രാത്രി' (Night of Tears) എന്നാണ് ഈ സംഭവം അറിയപ്പെടുന്നത്. പുതിയതായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട രാജാവായ ക്വാട്ടെമോക് (Cautemoc) ന് എതിരായുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനായി താൽക്കാലികമായി ത്ലാക്സകലാനിലേക്ക് പിൻവാങ്ങാൻ കോർട്ടസ് നിർബന്ധിതനായി. ഇതേസമയം യൂറോപ്യന്മാർക്കൊപ്പം വന്ന മാരകമായ വസൂരി രോഗം ബാധിച്ച് നിരവധി ആസ്ടെക്കുകൾ മരണത്തിനു കീഴ്പെടുകയായിരുന്നു. കേവലം 180 സൈനികരും, 30 കുതിരകളുമായാണ് കോർട്ടസ് അന്തിമയുദ്ധത്തിന് തയാറെടുക്കുന്ന ആസ്ടെക്കുകൾക്കെതിരെ ടെനോച്ടിട്ലാനിലേക്ക് നീങ്ങിയത്. തങ്ങളുടെ അന്ത്യം അടുത്തുവരുന്നു എന്നതിന്റെ നിമിത്തങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങിയെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ആസ്ടെക് രാജാവ് ജീവത്യാഗം ചെയ്തു.

മെക്സിക്കോ പൂർണമായും കീഴടക്കാൻ രണ്ടു വർഷമെടുത്തു. മെക്സിക്കോയിലെ പുതിയ സ്പെയിനിന്റെ (New Spain) ക്യാപ്റ്റൻ ജനറലായി കോർട്ടസ് അവരോധിതനായി. സ്പെയിനിലെ ചാൾസ് അഞ്ചാമൻ, കോർട്ടസ്സിനെ ബഹുമതികൾ നൽകി ആദരിച്ചു. മെക്സിക്കോയിൽ നിന്നും ഗ്വാട്ടിമാല, നിക്കരാഗ്വ, ഹോണ്ടുറാസ് എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കും സ്പെയിൻകാർ അവരുടെ ആധിപത്യം വ്യാപിപ്പിച്ചു.

പെറുവിൽനിന്ന് കണ്ടെത്തിയ സ്വർണം കൊണ്ടുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ പ്രതിമ. ഒരു കല്ലറയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് ഇതു കണ്ടെത്തിയത്. സ്പെയിൻകാർ കാണാതെ പോയതിനാൽ ഇത് ഉരുക്കി സ്വർണ്ണമാക്കി മാറ്റിയില്ല.

പിസ്സാറോയും ഇൻകാകളും (Pizarro and the Incas)

കോർട്ടസ്സിനെ പോലെയായിരുന്നില്ല, ദരിദ്രനും നിരക്ഷരനുമായിരുന്നു പിസ്സാറോ. സൈന്യത്തിൽ ചേർന്ന പിസ്സാറോ, 1502-ൽ കരീബിയൻ ദ്വീപുകളിലെത്തി. സ്വർണത്തിന്റെയും വെള്ളിയുടെയും നാട് (*El-dor-ado*) എന്നുള്ള ഇൻകാ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ അദ്ദേഹം കേട്ടറിഞ്ഞിരുന്നു. പസഫിക്കിൽനിന്ന് അവിടെയെത്താൻ അദ്ദേഹം നിരവധി ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി. സ്വദേശത്തേക്കുള്ള മടക്കയാത്രകളിലൊന്നിൽ, പിസ്സാറോ സ്പാനിഷ് രാജാവിനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും, ഇൻകാകൾ അവരുടെ കരവിരുതിനാൽ മനോഹരമായി രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത സ്വർണഭരണികൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ആർത്തിപൂണ്ട രാജാവ്, ഇൻകാ രാജ്യം കീഴടക്കുകയാണെങ്കിൽ, പിസ്സാറോയെ ഗവർണറാക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. കോർട്ടസ്സിന്റെ മാർഗം അവലംബിക്കാൻ പിസ്സാറോ പദ്ധതിയിട്ടെങ്കിലും, ഇൻകാ രാജ്യത്തെ സാഹചര്യം വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് നിരാശനായി.

1532-ൽ ഒരു ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തെത്തുടർന്ന് അതാഹൽപ്പ (Atahualpa) ഇൻകാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണം പിടിച്ചെടുത്തു. അനുകൂലസാഹചര്യം മനസ്സിലാക്കിയ പിസ്സാറോ, അവിടെയെത്തി രാജാവിനെ കെണിയിൽപ്പെടുത്തി കീഴടക്കി. തന്നെ മോചിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മുറിനിറയെ സ്വർണം നൽകാമെന്നായിരുന്നു രാജാവിന്റെ വാഗ്ദാനം. ചരിത്രത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും വലിയ മോചനദ്രവ്യമാണിതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പിസ്സാറോ ഈ വാഗ്ദാനം സ്വീകരിച്ചില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, രാജാവിനെ വധിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ നാടുമുഴുവൻ കൊള്ളയടിക്കുകയും, മദിച്ചുല്ലസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി രാജ്യം പൂർണമായും കീഴ്പ്പെടുത്തി. ആക്രമണകാരികളുടെ ക്രൂരതകൾ, 1534-ൽ ഒരു കലാപത്തിനു കാരണമായി. രണ്ടുവർഷം നീണ്ടുനിന്ന കലാപത്തിലും, പകർച്ചവ്യാധികളിലുമായി ആയിരക്കണക്കിനു മനുഷ്യർ മരണമടഞ്ഞു.

അടുത്ത അഞ്ചു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പൊട്ടോസിയിലുള്ള (Potosi) (ഇപ്പോൾ ബൊളീവിയ എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശം) വെള്ളി ഖനികൾ സ്പെയിൻകാർ കണ്ടെത്തുകയും, അവിടെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്നതിനായി ഇൻകാ ജനതയെ അടിമകളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു.

കബ്രാളും ബ്രസീലും (Cabral and Brazil)

ബ്രസീലിലെ പോർച്ചുഗീസ് അധിനിവേശം തികച്ചും ആകസ്മികമായിരുന്നു. 1500-ൽ, പെഡ്രോ അൽവാരസ് കബ്രാളിന്റെ (Pedro Alvares Cabral) നേതൃത്വത്തിൽ ബൃഹത്തായൊരു കപ്പൽവ്യൂഹം പോർച്ചുഗലിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. കടൽക്ഷോഭം ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി പശ്ചിമാഫ്രിക്കയെ ചുറ്റി യാത്ര തുടർന്ന കബ്രാൾ തീരെ യാദൃശ്ചികമായാണ് ഇന്ന് ബ്രസീൽ എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശത്ത് എത്തിച്ചേർന്നത്. തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ കിഴക്ക് ഭാഗത്തുള്ള ഈ പ്രദേശം മാർപ്പാപ്പ പോർച്ചുഗീസുകാർക്കായി ഭൂപടത്തിൽ അനുവദിച്ചിരുന്ന ഭാഗത്ത് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ പ്രദേശം തർക്കമെന്യേ, തങ്ങൾക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് കബ്രാൾ കരുതുകയും ചെയ്തു.

പോർച്ചുഗലിന് ബ്രസീലിനേക്കാൾ പശ്ചിമേന്ത്യയുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിലായിരുന്നു കൂടുതൽ താൽപ്പര്യം. കാരണം ബ്രസീലിൽ സ്വർണ ലഭ്യത ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതി ദത്തമായ മറ്റൊരു വസ്തു അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത് അവർ ചൂഷണം ചെയ്തു. ബ്രസീൽവുഡ് എന്ന മരമായിരുന്നു അത്. ഈ മരത്തിന്റെ പേരിൽ നിന്നാണ് യൂറോപ്യർ ഈ പ്രദേശത്തെ ബ്രസീൽ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തത്. ഒരു തരം ചുവന്ന ചായം (red dye) ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റുന്നതായിരുന്നു ഈ മരം. തദ്ദേശീയർക്ക് വിശിഷ്ടമായി തോന്നിയ ഇരുമ്പു കത്തികൾക്കും വാളുകൾക്കും പകരമായി മരം മുറിച്ച് കപ്പലുകളിൽ കയറ്റിക്കൊടുക്കുവാൻ അവർ തയാറായി. ('ഒരു അരിവാൾ, കത്തി അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ചീർപ്പിന് പകരമായി ഇഷ്ടംപോലെ കോഴികൾ, കുരങ്ങുകൾ, തത്തകൾ, തേൻ, മെഴുക്, പരുത്തിനൂല് എന്നിങ്ങനെ ഈ ദരിദ്രർ അവർക്ക് സാധ്യമായതെന്തും). ഇത്തരത്തിൽ തങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ നൽകാൻ നിഷ്കളങ്കരായ ആ ജനത തയാറാവുകയായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രദേശവാസി, ഒരു ഫ്രഞ്ചു പുരോഹിതനോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു 'നിങ്ങൾ പോർച്ചുഗീസുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും മരങ്ങൾ തേടി ഇത്രയും ദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് തടികൾ ലഭ്യമല്ലേ?' സംഭാഷണത്തിനൊടുവിൽ അയാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു 'ഞാൻ കണ്ടതിൽ വച്ചേറ്റവും ഭ്രാന്തന്മാരാണു നിങ്ങൾ. നിരവധി പ്രയാസങ്ങൾ താണ്ടി, കടൽ കടന്ന്, കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത് നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി സമ്പാദിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ പോറ്റിയനാടിന്, അവരെക്കൂടി സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള വിഭവങ്ങളില്ലേ? ഞങ്ങൾക്ക്, ഞങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന അച്ഛനും അമ്മയും മക്കളും

എല്ലാവരുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്, ഞങ്ങളുടെ മരണശേഷവും, ഞങ്ങളെ പോറ്റിയ നാട്, ഞങ്ങളുടെ വരുംതലമുറകളെയും സംരക്ഷിക്കുമെന്ന്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ നിങ്ങളെപ്പോലെ അക്ഷമരാകാതെ, ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ആകുലതകളില്ലാതെ ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നു.'

തടിവ്യാപാരത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കങ്ങൾ, ഫ്രാൻസും പോർച്ചുഗലും തമ്മിൽ നിരവധി യുദ്ധങ്ങൾക്ക് കാരണമായി. ഇതിൽ വിജയം വരിച്ചത് പോർച്ചുഗലായിരുന്നു, കാരണം അവർ ഈ പ്രദേശത്ത് സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കാൻ/കോളനിവൽക്കരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. 1534-ൽ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവ് ബ്രസീൽ തീരത്തെ പതിനാല് പരമ്പരാഗത 'ക്യാപ്റ്റൻസി'കളായി (captaincies) വിഭജിച്ചു. അവിടെ സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ച പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് ഭൂമിയിൽ ഉടമസ്ഥാവകാശവും തദ്ദേശവാസികളെ അടിമകളാക്കാനുള്ള അധികാരവും നൽകി. പോർച്ചുഗീസ് കുടിയേറ്റക്കാരിൽ പലരും ഇന്ത്യയിലെ ഗോവയിൽ യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത് അനുഭവജ്ഞാനമുള്ളവരായിരുന്നു അവർ പ്രദേശവാസികളോട് ക്രൂരമായി പെരുമാറിയിരുന്നു.

1540 കളിൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ ബ്രസീലിൽ വലിയ കരിമ്പിൻ തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും പഞ്ചസാര ഫാക്ടറികൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. യൂറോപ്പായിരുന്നു പ്രധാന കമ്പോളം. ബ്രസീലിലെ ചൂടും ഈർപ്പവും നിറഞ്ഞ കാലാവസ്ഥയിൽ, പഞ്ചസാര ഫാക്ടറികളിലെ ജോലികൾക്ക് പ്രദേശവാസികളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. അവശതയുളവാക്കുന്നതും ശാരീരികപ്രയത്നം കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ളതുമായ ഈ ജോലി ചെയ്യാൻ തദ്ദേശവാസികൾ വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ മില്ലുടമകൾ അവരെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അടിമകളാക്കി പണിയെടുപ്പിച്ചു.

ഇങ്ങനെ 'അടിമകളാക്കുന്നതിൽ' നിന്നും രക്ഷ നേടാനായി, തദ്ദേശവാസികൾ വനത്തിനുള്ളിലേക്ക് പിൻവാങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ ഈ തീരദേശത്തുനിന്ന് തദ്ദേശീയ ഗ്രാമങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും അവയെല്ലാം സുസജ്ജമായ യൂറോപ്യൻ പട്ടണങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ തോട്ടമുടമകൾ അടിമകൾക്കായി പശ്ചിമാഫ്രിക്കയെ ആശ്രയിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി. ഇത് സ്പാനിഷ് കോളനികളിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചു. ആസ്ടെക് – ഇൻകാ സാമ്രാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയുടെ വലിയൊരു ശതമാനത്തെ ഖനികളിലും നിലങ്ങളിലും ജോലിക്കു നിയോഗിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്പെയിൻകാർക്ക് അവരെ ഔപചാരികമായി അടിമകളാക്കുകയോ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് അടിമകളെ കണ്ടെത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടി വന്നില്ല

1549-ൽ ബഹിയ/സാൽവഡോർ തലസ്ഥാനമായി പോർച്ചുഗീസ് രാജാവിന്റെ അധീനതയിൽ ഔപചാരിക ഭരണ സംവിധാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അന്നുമുതൽ ജസ്യൂട്ടുകൾ (Jesuits) ബ്രസീലിലേക്ക് വരാനാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ യൂറോപ്യൻ കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് ഇവരെ തീരെ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. കാരണം തദ്ദേശവാസികളോട് മനുഷ്യത്വപരമായി ഇടപെടണമെന്ന് അവർ വാദിച്ചിരുന്നു. ജസ്യൂട്ടുകൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ താമസിക്കുകയും വനങ്ങളിലേക്ക് പിൻവാങ്ങിയ തദ്ദേശിയരെ ക്രിസ്തുമതം ഒരു ആഹ്ലാദകരമായ മതമാണെന്നു പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. എല്ലാറ്റിനുമുപരി, ജസ്യൂട്ടുകൾ അടിമത്തത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു.

പ്രവർത്തനം 4

യൂറോപ്യൻമാരുമായുള്ള ഇടപഴകൽ തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ജനതയിലുണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനം വിശകലനം ചെയ്യുക. കുടിയേറ്റക്കാരോടും ജസ്യൂട്ട് പാതിരിമാരോടുമുള്ള അവരുടെ പ്രതികരണം എങ്ങനെ ആയിരുന്നുവെന്ന് വിശദീകരിക്കുക.

'അന്യരുടെ വിയർപ്പിൽ അന്യായമായി ആശ്രയിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ വലിയ ഒരു ശാപം ഒരുവീടിനോ കുടുംബത്തിനോ വരാനില്ല!'

'അന്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അപഹരിക്കുന്ന, ആ സ്വാതന്ത്ര്യം തിരിച്ചു കൊടുക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിട്ടും ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന ഏതൊരാളും കുറ്റക്കാരനാണ്'

– അന്റോണിയോ വിയേറ, ബ്രസീലിലെ ജസ്യൂട്ട് പാതിരി, 1640കൾ.

കീഴടക്കൽ, കോളനികൾ, അടിമ വ്യാപാരം (Conquest, Colonies and the Slave Trade)

തികച്ചും അനിശ്ചിതമായ യാത്രകളെന്ന നിലയിലാരംഭിച്ച പര്യവേഷണ യാത്രകൾ, യൂറോപ്പ്, അമേരിക്കകൾ, ആഫ്രിക്ക എന്നിവിടങ്ങളിൽ അനന്തമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ തന്നെ യൂറോപ്പിലെ സമുദ്രയാത്രാപദ്ധതികൾ, സമുദ്രങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന ജലപാതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ നൽകിയിരുന്നു. ഇതിനുമുമ്പ് ഈ സമുദ്ര മാർഗങ്ങളിൽ മിക്കവയും യൂറോപ്യർക്ക് അജ്ഞാതമായിരുന്നു. ചിലതിനെക്കുറിച്ച് ആർക്കുമറിയില്ലായിരുന്നു. കരീബിയനിലേക്കോ അമേരിക്കയിലേക്കോ ഒരു കപ്പൽ പോലും എത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ദക്ഷിണ അറ്റ്ലാന്റിക്കിൽ ഒരു കപ്പൽ പോലും പര്യവേക്ഷണം നടത്തുകയോ പ്രവേശിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അന്നുവരേക്കും ആരും തന്നെ അറ്റ്ലാന്റിക് മുറിച്ചു കടക്കുകയോ, ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിലേക്കോ, പസഫിക്കിലേക്കോ യാത്ര നടത്തുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും, പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി ഈ സാഹസിക കൃത്യങ്ങളെല്ലാം നിർവഹിക്കപ്പെട്ടു.

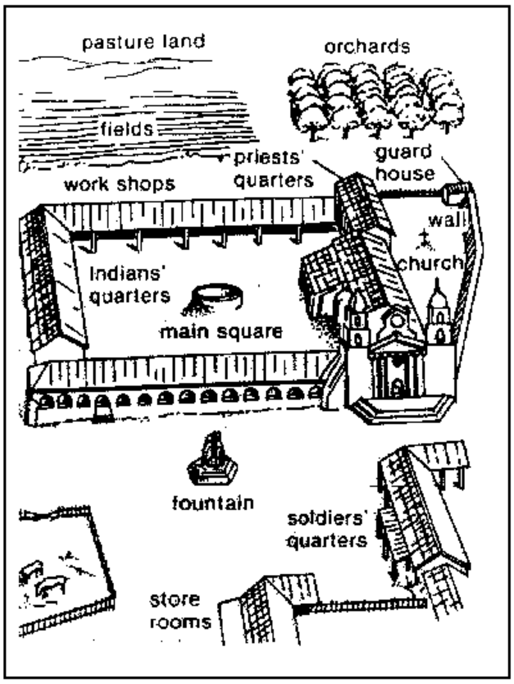

തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ഒരു തനി സ്പാനിഷ് പട്ടണത്തിന്റെ രേഖാചിത്രം.

യൂറോപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അമേരിക്കയുടെ 'കണ്ടെത്തൽ' ആദ്യകാല സഞ്ചാരികളിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരിലും പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. സ്വർണത്തിന്റെയും, വെള്ളിയുടെയും പ്രവാഹം അന്തർദേശീയ വ്യാപാരത്തിനും, വ്യവസായവൽക്കരണത്തിനും കൂടുതൽ വ്യാപ്തി നൽകി. 1560–നും 1600–നും ഇടയിൽ ഓരോ വർഷവും നൂറു കപ്പലുകളാണ് തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ഖനികളിൽനിന്ന് വെള്ളിയുമായി സ്പെയിനിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് സ്പെയിനിനും പോർച്ചുഗലിനും അല്ല നേട്ടങ്ങളുണ്ടായത്. കാരണം അവർ ഈ സമ്പത്ത് കൂടുതൽ വ്യാപാര മേഖലകളിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയോ, ഒരു നാവിക വ്യൂഹം (merchant navy) ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. മറിച്ച് അറ്റ്ലാന്റിക്കിന്റെ തീരത്തുള്ള ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ബൽജിയം, ഹോളണ്ട് മുതലായ രാജ്യങ്ങളാണ് ഈ 'കണ്ടെത്തലുകളിൽ' നിന്ന് വലിയ നേട്ടമുണ്ടാക്കിയത്. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ കച്ചവടക്കാർ കൂട്ടുസംരംഭകത്വമുള്ള കമ്പനികൾ (joint stock companics) രൂപീകരിക്കുകയും വ്യാപാര പര്യടനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും കോളനികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ലോകത്തിലെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളായ പുകയില, ഉരുളക്കിഴങ്ങ്, പഞ്ചസാര, കൊക്കോ, റബർ മുതലായവ അവർ യൂറോപ്പിൽ പരിചയപ്പെടുത്തി. അമേരിക്കയിൽ നിന്നുള്ള പുതിയ വിളകൾ, പ്രത്യേകിച്ചും ഉരുളക്കിഴങ്ങും മുളകും, യൂറോപ്പിൽ സുപരിചിതമായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് ഇന്ത്യപോലുള്ള മറ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ യൂറോപ്യർ ഇവ പ്രചരിപ്പിച്ചു.

അമേരിക്കയിലെ യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശം, തദ്ദേശിയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ ദുരന്തമായിരുന്നു. അവരെ ഒരുജനത എന്നനിലയ്ക്ക് ഇല്ലായ്മ ചെയ്തതോടൊപ്പം അവരുടെ സംസ്കാരവും, ജീവിതരീതികളും നശിപ്പിക്കുകയും തോട്ടങ്ങളിലും മില്ലുകളിലും ഖനികളിലും ജോലി ചെയ്യുന്നതിന് വേണ്ടി അവരെ അടിമകളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു.

കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തിനു മുമ്പുള്ള മെക്സിക്കോയിൽ 30 ദശലക്ഷത്തിനും 37.5 ദശലക്ഷത്തിനും ഇടയിൽ ജനസംഖ്യയുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. ആൻഡിയൻ മേഖലയിലും ഏകദേശം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അവസ്ഥ. മധ്യ അമേരിക്കയിൽ ഇത് 10 ദശലക്ഷത്തിനും 13 ദശലക്ഷത്തിനും മധ്യേ ആയിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് ഏകദേശം 70 ദശലക്ഷം തദ്ദേശവാസികളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നര നൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ടപ്പോൾ ഇത് 3.5 ദശലക്ഷമായി കുറഞ്ഞു. യുദ്ധവും പകർച്ചവ്യാധികളുമാണ് ഇതിനു പ്രധാനമായും കാരണമായത്.

ആസ്ടെക് - ഇൻകാ എന്നീ രണ്ട് അമേരിക്കൻ സംസ്കാരങ്ങളുടെ പെട്ടെന്നുള്ള തകർച്ച, പരസ്പരം പോരാടുന്ന രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യം ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. ആസ്ടെക്കുകളെയും ഇൻകകളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരെ മാനസികമായും ശാരീരികമായും അത്യന്തം ഭയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ യുദ്ധ രീതികളുടെ സ്വഭാവം നിർണായക പങ്കാണ് വഹിച്ചത്. ഇരുവിഭാഗങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളിലുള്ള അടിസ്ഥാന വൈരുധ്യങ്ങളും ഈ കലഹങ്ങളിൽ വെളിപ്പെട്ടു. സ്വർണത്തിനും വെള്ളിക്കും വേണ്ടി സ്പെയിൻകാർ കാണിച്ച ആർത്തി തദ്ദേശവാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റാത്തതായിരുന്നു.

ഏറ്റുമുട്ടലിന്റെ കൊടും ക്രൂരത ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ അടിമത്തം. അടിമത്തം പുതിയ ആശയമായിരുന്നില്ല എങ്കിലും, തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ അനുഭവം പുതിയതായിരുന്നു. കാരണം അതൊരു പുതിയ മുതലാളിത്ത ഉൽപ്പാദന സമ്പ്രദായത്തിനൊപ്പം വന്നതാണ്. തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ ഭീകരമായിരുന്നു. എങ്കിലും, തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക നേട്ടത്തിന് ഈ ചൂഷണം അനിവാര്യമാണെന്നായിരുന്നു സ്പെയിൻകാരുടെ നിലപാട്.

ഉൽപ്പാദന വിതരണോപാധികൾ വ്യക്തികളുടെയോ കോർപ്പറേറ്റുകളുടെയോ ഉടമസ്ഥതയിലായിരിക്കുകയും, ഒരു സ്വതന്ത്ര കമ്പോളത്തിൽ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്നവർ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥയാണ് മുതലാളിത്ത ഉൽപാദന സമ്പ്രദായം (capitalist system of production).

1550-കളിലാണ് പെറുവിലെ വെള്ളി ഖനികൾ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയത്. ഡൊമിനിഗോ ഡി സാന്റോ ടൊമാസ് (Dominigo de Santo Tomas) എന്ന സന്ന്യാസി ഇൻഡീസ് കൗൺസിലിനെ (Council of the Indies) അറിയിച്ചത് പൊട്ടോസി ഒരു നരക കവാടമാണെന്നും അത് ഓരോവർഷവും ആയിരക്കണക്കിന് ഇന്ത്യാക്കാരെ വിഴുങ്ങുകയാണെന്നും ആർത്തിപൂണ്ട ഖനിമുതലാളിമാർ അവരെ അലഞ്ഞു തിരിയുന്ന മൃഗങ്ങളെയെന്നപോലെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നുമാണ്.

1601-ൽ സ്പെയിനിലെ ഫിലിപ്പ് രണ്ടാമൻ നിർബന്ധിതതൊഴിൽ പരസ്യമായി നിരോധിച്ചുവെങ്കിലും, ഇതുതുടർന്നു പോകുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ ഒരു രഹസ്യ ഉത്തരവിലൂടെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ 1609-ലെ നിയമം പ്രദേശവാസികൾക്ക് പൂർണ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു നൽകി (ക്രൈസ്തവർക്കും, അക്രൈസ്തവർക്കും ഒരുപോലെ). എന്നാൽ ഇതിൽ പ്രകോപിതരായ യൂറോപ്യർ, രണ്ടു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ശക്തമായ സമർദത്തിലൂടെ ഈ നിയമം പിൻവലിപ്പിക്കുകയും അടിമത്തം തിരികെ കൊണ്ടു വരുകയും ചെയ്തു.

പുതിയ സാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ - കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ചുണ്ടാക്കിയ സ്ഥലത്തെ കന്നുകാലിവളർത്തലും 1700-ൽ സ്വർണം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ശേഷമുള്ള ഖനനവും - തുടങ്ങിയതോടെ കുറഞ്ഞ വേതനത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരുടെ ആവശ്യകത വർധിച്ചു. പ്രദേശവാസികൾ അടിമത്തത്തെ എതിർക്കുമെന്നുള്ളത് വ്യക്തമായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലേക്ക് തിരിയുകയായിരുന്നു പോംവഴി. 1550-കൾക്കും 1880-കൾക്കും ഇടയിൽ (ബ്രസീലിൽ അടിമത്തം നിരോധിക്കുന്നതുവരെ) 36 ലക്ഷത്തിൽപ്പരം അടിമകളെയാണ് ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും ബ്രസിലീലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത്. അമേരിക്കയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന ആഫ്രിക്കൻ അടിമകളുടെ ഏതാണ്ട് പകുതിയോളം വരുമിത്. 1750-ൽ ആയിരത്തിലധികം അടിമകൾ സ്വന്തമായുള്ള വ്യക്തികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

1780-കളിൽ അടിമത്ത നിരോധനത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള ആദ്യകാല സംവാദങ്ങൾ മുതൽ, യൂറോപ്യൻ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ആഫ്രിക്കയിൽ അടിമത്തം നിലനിന്നിരുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ആഫ്രിക്കയിൽ രൂപം കൊണ്ട രാഷ്ട്രങ്ങളിലെല്ലാം തൊഴിൽശക്തിയിൽ ഭൂരിഭാഗവും അടിമകളായിരുന്നു എന്നാണ് ഇവരുടെ വാദം. യൂറോപ്യർക്ക് ആഫ്രിക്കൻ യുവാക്കളെയും യുവതികളെയും അടിമകളായി പിടിച്ചു നൽകാൻ ആഫ്രിക്കക്കാർ തന്നെ സഹായിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഈ വിഭാഗം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്ന വിളകളായ ചോളം, മരച്ചീനി മുതലായവ ലഭിക്കുന്നതിനു പകരമായാണത്രേ അവർ ഇത് ചെയ്തിരുന്നത്. (ഇവ അവരുടെ മുഖ്യ ഭക്ഷ്യ വിഭവങ്ങളായിത്തീർന്നു.) അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മോചിതനായ ഒലോദാ ഇക്വാനോ (Olaudah Equiano), 1789-ൽ പുറ

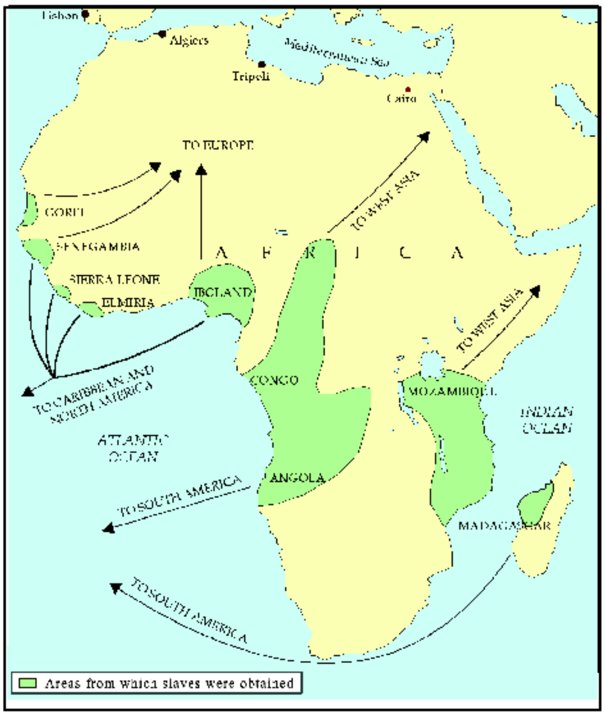

ഭൂപടം : 3 ആഫ്രിക്ക. അടിമകളെ പിടിച്ചെടുത്തത് ഏത് പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നാണ് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ത്തിറക്കിയ തന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഈ വാദങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നു. ആഫ്രിക്കയിൽ അടിമകളെ സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളേപ്പോലെയാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നതെന്ന്, ഇതിനു മറുപടിയായി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. 1940 കളിൽ, '*ക്യാപ്പിറ്റലിസം ആന്റ് സ്ലേവറി*' (*Capitalism and Slavery*) എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ എറിക് വില്ല്യംസ് (Eric Williams) അടിമകളുടെ ദുരിതപൂർണമായ ജീവിതത്തെ ഒരു പുനരവലോകനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്ത ആദ്യ ആധുനിക ചരിത്രകാരിൽ ഒരാളാണ് അദ്ദേഹം

ഉപസംഹാരം (Epilogue)

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തെക്കേ അമേരിക്കൻ കോളനികളിലെ യൂറോപ്യൻ കുടിയേറ്റക്കാർ തങ്ങളുടെ മാതൃരാജ്യങ്ങളായ സ്പെയിനിനും പോർച്ചുഗലിനുമെതിരെ പോരാടുകയും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയും ചെയ്തു. 1776-ൽ വടക്കേ അമേരിക്കയിലെ പതിമൂന്ന് കോളനികൾ അവരുടെ മാതൃരാജ്യമായ ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നും മോചനംനേടി അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ രൂപികരിച്ചതുപോലെയായിരുന്നു ഇത്.

തെക്കേ അമേരിക്ക ഇന്ന് 'ലാറ്റിനമേരിക്ക' എന്നപേരിലും അറയപ്പെടുന്നു. യൂറോപ്യൻ വൻകരയിലെ രണ്ടു മുഖ്യഭാഷകളായ സ്പാനിഷും പോർച്ചുഗീസും, ലത്തീൻ ഭാഷാ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം. തദ്ദേശിയരായ യൂറോപ്യർ (ക്രിയോളുകൾ), യൂറോപ്യർ, ആഫ്രിക്കക്കാർ എന്നിവരുൾപ്പെടുന്നതാണ് ഇവിടുത്തെ ജനസംഖ്യയിൽ ഭൂരിഭാഗവും. ഇതിൽത്തന്നെ അധികവും കത്തോലിക്കരാണ്. തദ്ദേശീയ - യൂറോപ്യൻ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഇടകലർന്ന ഒരു മിശ്രസംസ്കാരമാണ് ഇവിടെ നിലവിലുള്ളത്.

അഭ്യാസങ്ങൾ (Exercises)

ചുരുക്കി ഉത്തരം എഴുതുക (ANSWER IN BRIEF)

1. ആസ്ടെക് നാഗരികതയെ മെസൊപ്പൊട്ടേമിയൻ നാഗരികതയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുക.
2. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്യൻ നാവികവിദ്യയെ സഹായിച്ച പുതിയ സംഭവവികാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?
3. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അത്‌ലാന്റിക് സമുദ്രം മുറിച്ചുകടന്ന ആദ്യരാജ്യങ്ങളാകാൻ സ്പെയിനിനും പോർച്ചുഗലിനും സാധിച്ചതിന്റെ കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?
4. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽനിന്ന് ലോകത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് പുതുതായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?

ലഘു ഉപന്യാസം എഴുതുക (ANSWER IN A SHORT ESSAY)

5. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും അടിമയായി പിടിക്കപ്പെട്ട് ബ്രസീലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയ ഒരു പതിനേഴുകാരന്റെ യാത്രയെക്കുറിച്ച് ഒരു വിവരണം തയാറാക്കുക.
6. തെക്കെ അമേരിക്കയുടെ 'കണ്ടെത്തൽ' എങ്ങനെയാണ് യൂറോപ്യൻ കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ വികാസത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്?